

Vitja Avsec, skladatelj

Vitja Avsec je še eden od uspešnih skladateljev mlajše generacije, diplomantov Akademije za glasbo v Ljubljani, iz razreda Daneta Škerla. V svojem skladateljskem razvoju sega po različnih glasbenih zvrsteh, je avtor tako glasbe za gledališče kot komorne, zborovske in orkestralne glasbe, napisal pa je tudi vrsto solističnih in vokalno-instrumentalnih skladb ter tri simfonična dela. Zadnjih deset let je v središču njegovega zanimanja tudi uglasbitev nekaterih pesnitev največjega slovenskega pesnika dr. Franceta Prešerna. Že leta 2001 je za Srednjo glasbeno in baletno šolo v Ljubljani, kjer je profesor glasbeno teoretskih predmetov, napisal glasbo za pesem *Strunam*, kasneje pa je v skladbi za klarinet in klavir uglasbil še *Gloso*, pri kateri ima vsaka črka svoj tonski ekvivalent. Kot je povedal, ga navdušuje Prešernova pesniška govorica, ki je zelo natančna, hkrati pa zahteva zelo raznolik pristop k uglasbitvi. Da gre za poskus povezovanja sodobne glasbene govorice in tradicionalnih kompozicijskih praks, razmišlja Vitja Avsec. Lani je tako dokončal tudi glasbo za *Sonetni venec*. V čast slovenskemu Kulturnemu prazniku ga je februarja v baročni dvorani radovljiške Graščine krstno izvedel zbor **De profundis** iz Kranja pod vodstvom zborovodkinje Branke Potočnik Krajnik. Zbor je Sonetni venec letos izvedel še nekajkrat.

Gregor Avsenik, glasbenik in podjetnik

Gregor Avsenik, rojen 31. januarja 1966, je za Slavkom in Martinom tretji in najmlajši sin Brigitte in Slavka Avsenika. Po starših je podedoval glasbeno nadarjenost. Kar očetu Slavku pomeni harmonika, je za Gregorja kitara. Postal je cenjeni solist in kitarski mojster, svojo virtuoznost na kitari pa je kazal tudi v narodnozabavni glasbi, še posebej z ansamblom Gregorji, ki ga je ustanovil leta 1996, s studijskim ansamblom svojega očeta in z drugimi ansambli, ki igrajo Avsenikovo glasbo. Rekli so mu kar "fant s kitaro", kar je tudi naslov ene od skladb, ki jo je igral skupaj z očetovim ansamblom. Ko je sredi devetdesetih let preteklega stoletja prevzel vodenje družinskega podjetja v Begunjah, je bilo za nastopanje manj časa, vendar je kitara ostala njegova velika družica. Zvečer, po napornem dnevu, ko za glasbo ni časa, njegovi prsti pogosto drsijo po njenih strunah. Ko je Gregor skupaj z ženo Katarino prevzel vodenje Avsenikovega družinskega podjetja, je iskal načine, kako doma pri Jožovcu nadaljevati glasbeno tradicijo očeta Slavka in strica Vilka. Konec lanskega leta in letos, ob 55-letnici očetove in stričeve glasbe, mu je uspelo z zlatim Avsenikovim abonmajem v prireditveni dvorani in Festivalom Avsenik v šotoru na prostem dokazati nesmrtnost in univerzalnost njune glasbe.

Miha Baloh, igralska legenda

V letu 2008 je osemdesetletnico praznoval Miha Baloh, filmski in gledališki igralec. Rojen je bil 21. maja 1928 na Jesenicah, kjer tudi zadnja leta živi. Njegova igralska pot se je začela leta 1946, bil je med začetniki povojne gledališke dejavnosti na Jesenicah, igralska želja pa ga je pripeljala na akademijo za igralsko umetnost v Ljubljano, kjer je leta 1952 tudi diplomiral. Delal je v Slovenskem narodnem gledališču Maribor ter v Stalnem slovenskem gledališču v Trstu, kjer je bil več sezon najbolj zaposleni igralec. Od leta 1961 je deloval kot svobodni umetnik in sodeloval pri Odru 57, Eksperimentalnem gledališču, ljubljanski Drami, celjskem gledališču ... Leta 1956 je začel tudi filmsko kariero in ustvaril legendarne vloge v filmih *Ne čakaj na maj*, *Veselica*, *Signali nad mestom*, *Ples v dežju*, *Maškarada*, *Ko pride lev*, *Nevesinjska puška* ... Sodeloval je v mednarodnih produkcijah, snemal v kar trinajstih državah in si ustvaril svetovno slavo z igranjem v nemškem *Winnetouju* in francosko-zahodnonemško-avstrijski nadaljevalki *Omer paša*. Prav tako je znan po številnih gledaliških vlogah. Prejel je številne nagrade: veliko zlato areno 1961 v Puli, častno priznanje slovenskih filmskih delavcev, red dela z zlatim vencem, zlato vrtnico ... Na rodni Jesenici so mu podelili naziv častni občan občine Jesenice.

Matjaž Brojan,
novinar in publicist,
prejemnik Steletovega priznanja

Matjaž Brojan iz Domžal je Steletovo priznanje Slovenskega konservatorskega društva prejel za dolgoletna izjemna prizadevanja na področju promocije kulturne dediščine na Radiu Slovenija. To najvišje priznanje na področju ohranjanja kulturne dediščine pri nas, za katerega ga je nominiral kranjski zavod za varstvo kulturne dediščine, je prejel kot človek, ki svojo strokovno pretehtano in domišljeno besedo o kulturni dediščini v najširšem pomenu besede umešča v naše znanje in zavedanje. Po izobrazbi je profesor slovenščine, po duši etnolog, kakor rad pravi, na radiu pa je delal vse od leta 1977. V dokumentarno feljtonski redakciji je posnel več kot 650 oddaj z etnološko in zgodovinsko tematiko s območja vse Slovenije, predvsem pa z domžalsko-kamniškega območja. Izhaja iz družine prvih domžalskih slamnkarjev, zato temu področju vseskozi namenja veliko pozornost. Kletni prostori njegove hiše v Domžalah so že zdaj prava zakladnica slamnkarških naprav in izdelkov ter poln z desetinami fasciklov, map, kaset in druge dokumentacije, ki se je nabrala v teh 40 letih. Hrani kar 15 tisoč knjig. Njegova velika ljubezen je rezbarstvo, za kar zadnjih nekaj mesecev, odkar je v pokoju, najde še več časa.

Tomaž Camlek,
letošnji dobitnik zlatega grba
Občine Škofja Loka

Tomaž Camlek, dr. med, zdravnik internist, diabetolog, je letos prejel visoko priznanje Občine Škofja Loka. Priljubljenega in predanega zdravnika je za ugledno priznanje predlagalo Društvo diabetikov Škofja Loka, ki združuje bolnike s sladkorno boleznijo vseh štirih občin (Škofja Loka, Gorenja vas-Poljane, Žiri in Železniki), in mu pripisujejo veliko zaslug za boj proti sladkorni bolezni. Leta 1993 je bila v Škofji Loki odprta stalna ambulanta za bolnike s sladkorno boleznijo, kar je skupni uspeh društva in zdravnika Tomaža Camleka. Poleg tega stalno sodeluje v njihovih programih izobraževanja in ozaveščanja, kako kakovostno živeti s sladkorno boleznijo. Tomaž Camlek je bil sprva zaposlen v zdravstvenem domu, bil je splošni zdravnik, sedaj pa ima zasebno ambulanto, kjer kot internist skrbi za okoli dva tisoč kroničnih bolnikov na Škofjeloškem. Prihaja tudi v Center slepih, slabovidnih in starejših (ta ustanova je podkrepila predlog za njegovo priznanje), kjer so veseli, da sladkornih bolnikov ni treba voziti v njegovo ambulanto, pač pa on prihaja k njim na redne tedenske obiske. Kakih petdeset jih potrebuje njegovo zdravniško pomoč. Tomaž Camlek je zlati grb sprejel kot priznanje za delo, pri katerem človek naredi nekaj več, kot mu veleva poklicna dolžnost.

Valentin Cundrič,
pesnik, pisatelj, slikar

Jeseniški pesnik, pisatelj in slikar Valentin Cundrič je februarja, prav na Valentinovo, praznoval 70. rojstni dan. Čeprav v širši slovenski javnosti nekoliko manj znan, pa je Cundrič avtor enega največjih pesniških opusov zadnjih desetletij pri nas. Je avtor šestih pesniških zbirk (Tisti črn trn, Poševnica v sinjem, Zatišje v pepelu, Štiriperesna, Knjiga bere Saro in Balada o koprivjem semenu). Velik del svoje pesniške ustvarjalnosti je posvetil ustvarjanju ene najzahtevnejših pesniških oblik - sonetnega venca sonetnih vencev. Po besedah Borisa A. Novaka iz Društva slovenskih pisateljev je Valentin Cundrič osrednji ustvarjalec te najbolj zahtevne pesniške oblike - ne le pri nas, ampak tudi na svetu. Kljub temu pa slovenska literarna kritika doslej ni pokazala ustreznega posluha za Cundričevo izvirnost in drugačnost. Nepriznanost je usoda prenekaterega slovenskega pesnika, a kot je dejal Novak, v tem molku kali zametek bodoče slave. Valentin Cundrič pa ni le pesnik, je tudi pisatelj. Sam svoji prozi pravi "magična", ker se ukvarja z napovedmi in projekcijami dogodkov iz preteklosti v naš čas. Prozna dela so Batuelovo oznanilo, Padci skozi reči, Troedinost, Arijski paragrafi, Peti del peteroknjižja in Besedni dvojec. Piše tudi za otroke, zadnja leta se ukvarja tudi s slikarstvom.

Boris Čebulj, **bogata hokejska in sodniška kariera**

Letošnji 60-letni jubilej jeseniškega hokeja je tudi v znamenju obujanja spominov več generacij privrženecv tega atraktivnega zimskega športa. Eden od vidnejših osebnost v večdesetletni zgodovini je zagotovo 78-letni Boris Čebulj. Pustil je velik pečat na vsem, kar je povezano s hokejem na ledu na Jesenicah, v nekdanji Jugoslaviji in tudi v svetovnem merilu. Drsatil je začel leta 1939. Ker je stanoval nedaleč od hokejskega hrama Podmežakla, ga je igra takoj prevzela. V letih 1947 do 1962 je bil aktivni igralec v jeseniškem moštvu. Kot kapetan moštva je skupaj s soigralci leta 1957 doživel veliko zmagovalno ob osvojitvi prvega naslova državnega prva v Beogradu. Z jeseniškim moštvom je zatem osvojil še pet državnih naslovov. Še pred koncem igrske kariere je postal mednarodni sodnik. Včasih se je jeseniško moštvo znašlo na kakšni tekmi le z enim sodnikom, a se je Boris dobro znašel v tej vlogi. Kot mednarodni sodnik je sodeloval na petih svetovnih prvenstvih. Vrhunec sodniške kariere je bil na zimskih olimpijskih igrah v Grenoblu, kjer je sodil štiri tekme.

Še danes ga odlikuje velik športni duh. Redno spremlja hokejska dogajanja, predvsem nastope Jeseničanov v elitni avstrijski ligi. Tudi z drsalkami še stopi na led in sodniška piščalka še zapoje iz njegovih ust.

Andrej Čufer ml., **strokovnjak, ki nenehno opozarja** **na pomanjkljivosti predorov**

Zgošan Andrej Čufer ml., strokovnjak za protipožarno zaščito v predorih, je na napake v šentviškem predoru opozoril že pred njegovim odprtjem 1. julija letos in sramotnim zaprtjem borih osem ur kasneje, ko je s stare galerije prvič (in ne zadnjič) odpadel protipožarni omet. S številnimi elektronskimi poštamami je v dneh pred odprtjem nesramno dragega predora domala zasul vse pristojne službe, tudi tedanjega prometnega ministra Radovana Žerjava, ki je celo javno potarnal nad količino pošt, ki da mu jih s svojega računalnika pošilja Čufer. Ker mu nihče ni prisluhnil, pred njim pa so ministra celo posvarili drugi strokovnjaki, se je Čufer "v imenu vseh, ki se ta trenutek vozijo skozi potencialno smrtno nevaren predor" odločil še za odprto pismo Žerjavu. V pismu je pravilno napovedal nadaljnje odpadanje ometa in zato zahteval takojšnjo zaporo šentviškega predora, "ker se z denarjem Slovencev niste upravičeni igrati tunnelske ruleto". Njegova predvidevanja so se kmalu pokazala za pravilna, a še vedno ga ni želel poslušati nihče od pristojnih ... Morda je kriv njegov slog opozarjanja, konkreten, včasih tudi predrzen, a kot pravi, "predori so predraga in strateška infrastruktura, da bi jih pustili napačno in neprimerno požarno zaščitene".

Igor Dolenc, **košarkarski strokovnjak**

Poleg številnih odličnih športnikov imamo Gorenjci tudi kar precej športnih strokovnjakov, pa naj bo trenerjev ali drugih vodilnih športnih delavcev. Gotovo je eden izmed njih tudi Škofjeločan Igor Dolenc, ki od mladostnih let naprej živi s košarko: najprej kot igralec, nato kot trener različnih ženskih in moških ekip, nato kot eden vodilnih v škofjeloškem košarkarskem kolektivu in zadnje mesece tudi kot direktor našega največjega košarkarskega kluba, ljubljanske Union Olimpije. Čeprav je bilo za njim že kar nekaj lepih igralskih in trenerskih dosežkov in je imel eno vodilnih delovnih mest v škofjeloškem TCG Unitechu, se je namreč letos spomladi odločil sprejeti nov izziv in začeti z delom z edinim slovenskim košarkarskim evroligašem. Kljub dejstvu, da je imela Union Olimpija v zadnjih letih precej finančnih težav, se je z njimi spopadel z veliko odgovornostjo, po čemer je bil znan tudi v domačem okolju. Seveda je k njegovi odločitvi za "prestop" iz Škofje Loke v Ljubljano veliko prispevala bivši soigralec in nato varovanec Dušan Mitič, ki je bil najprej podpredsednik, sedaj pa je predsednik košarkarskega kolektiva iz Tivolija. Ker sta oba po srcu košarkarja, hkrati pa sta si v poslu nabrala dovolj izkušenj, so slovenski, s tem pa tudi gorenjski ljubitelji košarke prepričani, da bo tudi z njuno pomočjo naša košarka spet napredovala.

Franc Dolenc, prejemnik Puhovega priznanja za razvojne dosežke

Konec novembra lani je ob obletnici rojstva Žige Zoisa ministrstvo za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo pripravilo v Cankarjevem domu podelitev najvišjih državnih nagrad s področja znanstveno-raziskovalne dejavnosti, ter prvič na novo podelilo tudi Puhova priznanja za izume, razvojne dosežke in uporabo znanstvenih izsledkov pri uvažanju novosti v gospodarsko prakso. Med dobitniki je bil tudi **Franc Dolenc**, direktor Iskratelovega Področja produkti in rešitve. Dolenc je prejel nagrado za produkti družini za večstoritvena vozlišča v telekomunikacijah SI3000 MSCP in SI3000 MSAP, ki vsebujeta vse ključne produkte, s katerimi se lahko gradijo digitalna telekomunikacijska omrežja naslednje generacije na tehnično ter ekonomsko optimalen način. Omenjeni družini izdelkov sta bili razviti v sodelovanju z Univerzama v Ljubljani in v Mariboru, celotni razvojni vložek v obdobju petih let je skupno znašal 1.000 inženirskih let, kar je največji raziskovalno razvojni podvig v Sloveniji doslej. Konec oktobra je presenetila vest, da je bil Franc Dolenc razrešen z mesta vodje razvoja v Iskratelu in da podjetje zapušča. Vzrok naj bi bil v različnih pogledih na širino oziroma specializacijo nadaljnjih razvojnih prizadevanj.

Jože Dežman, zgodovinar

Objava poročila komisije vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč v zadnjih štirih letih je tudi osebni uspeh njenega predsednika, zgodovinarja in filozofa Jožeta Dežmana, ki se je septembra leta 1955 rodil v Lescah, sedaj pa živi v Bistrici pri Trzinu. Jože Dežman je kot kustos Gorenjskega muzeja iz Kranja raziskoval partizansko gibanje na Gorenjskem, zadnja leta pa je vztrajno in trmasto odkrival temne plati partizanskega gibanja in revolucije ter zločinska dejanja povojne komunistične oblasti. Na očitke, da z nepotrebnim brskanjem po kosteh žrtev medvojnih in še posebej povojnih pobojev sramoti narodnoosvobodilni boj in oživilja že pozabljenega sovražstva med Slovenci, je odgovarjal, da njegovo delo ni v službi preteklosti, ampak prihodnosti. Pri odkrivanju in označevanju prikritih grobišč je bilo največ narejenega prav v letih 2005-2008, ko je komisijo vlade vodil Jože Dežman, sicer direktor Muzeja novejšje zgodovine v Ljubljani. Grobišča, skupno so jih doslej našli 581, niso bila le odkrita, ampak so bile mnoge žrtve zaradi uporabe znanstvenih metod tudi prepoznane in pokopane. Jože Dežman je prepričan, da bodo prihodnje oblasti morale nadaljevati začeto delo. Prikrita morišča in grobišča so del nacionalnega spomina. Ko bo dosežena sprava med živimi, bodo imeli mir tudi mrtvi, je prepričan Jože Dežman.

Karl Erjavec, politik

Vročo politično jesen je v koalicijskih pogajanjih dodobra razgrel v prejšnji vladi minister za obrambo, Karl Viktor Erjavec. Kranjčan, ki si je dom ustvaril v Naklem, je po izobrazbi diplomiran pravnik, svojo uradniško poklicno kariero pa je začel leta 1990 v kranjskem izvršnem svetu, kamor je bil izvoljen kot predstavnik Demosa. Bil je sekretar za občo upravo in pravne zadeve. Pet let kasneje ga je Ivo Bizjak, takrat varuh človekovih pravic, izbral za vodjo kabineta, kasneje tudi za direktorja strokovne službe. Po volitvah leta 2000 je Erjavec odšel na Ministrstvo za pravosodje, kjer je bil do 2004 državni sekretar. Po volitvah ga je DeSUS, s štirimi poslanci najmanjša koalicijska stranka, predlagal za ministra za obrambo, spomladi 2005 pa je postal še predsednik stranke. Je eden tistih politikov, ki mu je uspelo ločevati ministrsko funkcijo od dela v stranki, s svojim duhovitim, a ne žaljivim in prostaškim pristopom je v slovensko politiko vnesel lahkotnost in sproščenost. Na zadnjih volitvah je DeSUS po številu glasov postal četrta največja stranka v Sloveniji. Politični analitiki priznavajo, da v veliki meri po Erjavčevi zaslugi. Sam je kandidiral v volilnem okraju v Žalcu, kjer je dosegel 15,82 odstotka glasov, kljub temu pa v parlament ni bil izvoljen. V novi vladi je Karl Erjavec minister za okolje in prostor.

Tomaž Ertl, **častni občan Jesenic**

Tomaž Ertl (1932) s Kočne nad Jesenicami je letošnji prejemnik najvišjega jeseniškega občinskega priznanja, naziva častni občan. Naziv je prejel za prispevek k razvoju gospodarstva, občine in mesta, za solidarnost ter za njegov človeški odnos do ljudi. Večina Jeseničanov se ga spominja iz nekdane Železarne Jesenice, kjer je delal kar dvajset let, nazadnje kot direktor kadrovskega sektorja. Širši slovenski javnosti pa je postal znan po odhodu v Ljubljano, kjer je delal na sekretariatu za notranje zadeve, nazadnje kot republiški sekretar za notranje zadeve. To funkcijo je opravljal v najbolj negotovih letih pred osamosvojitvijo Slovenije, v času mitingov in poskusov destabilizacije Slovenije ter centralizacije Jugoslavije. Ertla je pri takratnem delu vodilo prepričanje, da v Sloveniji nihče, razen Slovencev, nima pravice gospodariti ... Tudi zaradi takšnih načelnih ljudi je Slovenija postala samostojna, neodvisna država. Po upokojitvi se je Tomaž Ertl za nekaj let povsem umaknil iz javnega življenja. Šele zadnja leta je spet bolj dejaven v domačih društvih, pri upokojencih, lovcih, upokojenih policistih ... Spremlja tudi sedanji razvoj Slovenije, pri čemer kritično ocenjuje, da bo očitno potrebna še ena tranzicija, če sedanji gospodarstveniki niso sposobni ustvariti gospodarstva, ki bi ljudem zagotavljalo preživetje.

Dr. Marko Ferjan, **novi dekan Fakultete** **za organizacijske vede Kranj**

Stalno izboljševanje vsebin izobraževanja in samega procesa izobraževanja ter dvig kakovosti raziskovalnega dela so glavni poudarki iz programa novega dekana kranjske fakultete za organizacijske vede dr. Marka Ferjana. To namerava doseči s stalnim posvetovanjem s starejšimi kolegi, rednimi profesorji, ki so ga tudi predlagali za dekana. Obenem ponuja priložnost tudi mlajšim, večji poudarek pa bo namenil še sodelovanju s študenti, ki je bilo po njegovih besedah v nekaterih obdobjih zanemarjeno. Želi, da bi fakulteta še naprej prispevala k razvoju ožjega in širšega okolja. Čuti namreč močno pripadnost in željo po razvoju fakultete, na kateri je zaposlen že enajsto leto. Pogoste menjave dekanov in domnevne nepravilnosti, ki so fakulteto zaznamovale v preteklosti, so namreč precej omajale njen ugled. Ob tem se Marko Ferjan zaveda, da nekaterim ni bil všeč noben dekan zadnjih šestih let in da jim morda ne bo všeč niti on. A se bo, pravi, trudil ustvariti okolje, ki bo zagotavljalo stabilno klimo in socialno varnost, saj si po njegovem večina kljub vsemu želi mir in normalno delovno okolje. Prizadeval si bo tudi za večjo preglednost delovanja fakultete, zato je že uvedel natančno spremljanje stroškov po produktih. V prihodnje bodo na fakulteti morali poskrbeti tudi za prostorsko razširitev.

Dragomir Ficko, (1960-2008), **pokojni občinski svetnik**

Dragomir Ficko iz Seničnega je umrl 15. oktobra 2008 v starosti 48 let sredi neutrudnega dela. Kot magister znanosti je vodil Oddelek za upravno notranje zadeve v Upravni enoti Tržič. Vrsto let je sodeloval v tržiški politiki, sprva v Liberalno demokratski stranki, zadnja leta pa v Socialno demokratski stranki. Prejšnje vodstvo Občine Tržič mu je zaupalo funkcijo enega od štirih podžupanov. Bil je aktiven član v tržiškem občinskem svetu. Aprila 2007 je občinski svet ugotovil, da Ficko opravlja vodilno delo v državni upravi. Ker je to bilo po tedanji zakonodaji nezdružljivo s funkcijo občinskega svetnika, so ga razrešili z nje. Na ta sklep se je pritožil na Upravno sodišče. Tam je tožbo izgubil, ugodilo pa mu ni niti Vrhovno sodišče kljub spremembi zakona. Podal je pritožbo na Ustavno sodišče, ki je zahtevalo vrnitev mandata svetniku Ficku. Aprila letos je spet sedel med tržiške svetnike, a na žalost ne za dolgo. V domači vasi, kjer je bil predsednik Krajevne skupnosti Senično, mu je omagalo srce med opravljanjem ene od nalog. Kot je spomnil podpredsednik te KS Primož Studen na žalni seji občinskega sveta, je Dragomir Ficko vtisnil kraju in občini velik pečat, ki bo vedno spominjal nanj. V imenu sodelavcev Upravne enote Tržič se mu je zahvalila za opravljeno delo Alenka Maršič Bedina.

Dr. Pavel Gantar,
predsednik državnega zbora

Dr. Pavel Gantar, sociolog in profesor, je bil sredi oktobra letos izvoljen za predsednika državnega zbora. Pavel Gantar je rojen v Gorenji vasi, kjer je živel do svojega 15. leta (in kamor se redno vrača), nato se je vpisal na litostrojsko šolo v Ljubljani, zatem pa na visoko šolo za politične vede, poznejšo fakulteto za družbene vede, kjer je bil v preteklosti tudi asistent in profesor. V preteklosti je bil tudi kolumnist in aktivist civilno-družbenih gibanj. V osemdesetih letih prejšnjega stoletja se je angažiral kot predsednik vplivnega ŠKUC-Foruma, ob koncu desetletja je bil zagovornik človekovih pravic in nujnih procesov demokratizacije političnega življenja, znan je tudi kot ustanovni član Odbora za zaščito človekovih pravic. Od 1994 je bil aktivno vključen v strankarsko politiko, več let je deloval v stranki LDS, v vladi Janeza Drnovška je bil dvakrat minister, enkrat za okolje in prostor in zatem za informacijsko družbo. Bil je tudi med ustanovitelji združenja Zares, ki je pred letom dni postalo stranka. V preteklem mandatu je bil opozicijski poslanec, pozornost je zbudil tudi kot predsednik komisije za nadzor obveščevalnih in varnostnih služb. Na ustanovni seji državnega zbora je bil s prepričljivo ("ustavno") večino izvoljen za njegovega predsednika.

Marija Grilc,
mlada kmetica leta

Mariji Grilc z Ambroža pod Krvavcem je v letošnjem izboru Kmečkega glasa pripadel naziv mlada kmetica leta. Prislužila si ga je kar sama, saj je bila med dvanajstimi finalistkami najboljša v poznavanju teoretičnega znanja, pokazati pa je morala tudi veliko spretnosti. Njen dosežek je še toliko bolj vreden občudovanja ob podatku, da prihaja s 34 hektarjev velike ekološko usmerjene gorske kmetije, ki ima v okviru dopolnilne dejavnosti še planšarijo na Kriški planini pod Krvavcem. Hmeljarstvo in čebelarstvo tako ne sodita ravno v njen delokrog. Na planšariji je namreč poleti največ dela s predelavo mleka, nabiranjem in sušenjem zdravih zelišč, s katerimi so bogata krvavška pobočja, Viženčarjevi pa pogosto nabirajo tudi gobe in jih vlagajo. Pozimi največ ur posveti pripravi hrane in drugi skrbi za smučarske goste na planšariji. S planšarstvom sta se sicer z možem Silvom začela ukvarjati pred štirinajstimi leti. "Tedad je bilo registrirati planšarijo prava umetnost, saj so nas hoteli obravnavati enako kot predelovalce mleka v dolini, ki imajo tristo litrov mleka na dan, na planšariji pa je toliko mleka na teden. Prav tako v dolini mleko predelujejo 365 dni na leto, tukaj pa le tri mesece," se spominja vedno nasmejana mlada gospodarica pri Viženčarju.

Natalija Gros,
športna plezalka

Za naše športne plezalke prav zagotovo zadnja leta lahko zapišemo, da so najboljše na svetu. Morda niso na prvi stopnički zmagovalnega odra na čisto vsaki tekmi, se pa zato redno uvrščajo v velika finala, tam pa ni več nič posebnega, če sta na zmagovalnem odru hkrati tudi dve ali celo tri. Prav poseben podvig je v minuli sezoni uspel Škofjeločanki, sicer pa članici PK Kranj Nataliji Gros, ki je pravo formo ujela prav na najpomembnejši tekmi sezone, evropskem prvenstvu oktobra v Parizu. 24-letna študentka Fakultete za šport je namreč postala evropska prvakinja v balvanskem plezanju, najboljša pa je bila tudi v kombinaciji, tako da je domov prinesla kar dve zlati odličji. Poleg tega je bila odlična četrti tudi na tekmi v težavnosti, kjer pa je na drugi stopnički zmagovalnega odra stala njena sokrajanka Maja Vidmar, na tretje mesto pa se je uvrstila še ena mlada slovenska športna plezalka, Mina Markovič. Tako so dekleta, ob njih pa tudi vse boljši Tržičan Klemen Bečan, ki je osvojil tretje mesto v kombinaciji, na letošnjem evropskem prvenstvu potrdila, da Slovenija ostaja svetovna velesila v športnem plezanju. Natalija Gros si je ob dveh zlatih odličjih na evropskem prvenstvu zaslužila še eno laskavo priznanje, saj je bila ob zaključku prvenstva izbrana za najboljšo tekmovalko.

Sara Isakovič, plavalka

Komaj dvajsetletna plavalka Žita Gorenjke Radovljice Sara Isakovič z Bleda je utrip olimpijskih iger prvič začutila pri šestnajstih letih, ko je nastopila v Atenah. Veliko življenjsko energijo pa smo pri njej občudovali vse od prvih plavalnih zamahov v kranjskem bazenu do tistih v radovljiškem, kjer je v vodi preživela ure in ure. Gotovo bi bilo težje, če se v njej ne bi pretakala kri mame Rebeke, tudi nekdanj odlične plavalke, pa tudi brez podpore in ljubezni očeta Nenada in brata dvojčka Gala. Letos je bila Sara v Pekingu štiri leta starejša, z obilico izkušenj z največjih tekmovanj, z zvanečim naslovom evropske prvakinja, predvsem pa z veliko ljubeznijo do športa, do plavanja. "Na olimpijskih igrah v Pekingu sem uživala tako pri druženju s prijatelji z vsega sveta kot na nastopih in nato na podelitvi, ko sem dobila srebrno kolajno," je po prihodu z olimpijskih iger nasmejana in s kolajno okoli vratu povedala Sara, nato pa je hitro začela pakirati kovčke za pot prek luže. "Na univerzi Berkley v Ameriki me čaka študij, novi treningi in tekme, upam pa, da nato tudi novi rekordi. Morda že drugo leto v Rimu. Želim si, da bi še napredovala, saj vem, da imam še veliko rezerve. Mislim, da je vsaka sprememba dobra," je po svojem največjem uspehu povedala Sara, ki sedaj v Ameriki že pridno študira in trenira, saj jo že kmalu čakajo novi nastopi.

Rado Jan (1925-2008), profesor in ravnatelj, kulturni in politični delavec

Vse manj je danes ljudi, ki bi v življenju ustvarjalno počeli toliko reči, kot jih je profesor Rado Jan. Po stroki in poklicu je bil profesor primerjalne književnosti, šolnik, kulturni in politični delavec, publicist, dramaturg, prevajalec ... Rodil se je 8. oktobra 1925 v Žireh. Diplomiral je iz primerjalne književnosti na Filozofski fakulteti v Ljubljani, v seminarju dr. Antona Ocvirka. Poklicno pot je začel v 50-tih kot dramaturg Prešernovega gledališča v Kranju in nadaljeval v 60-tih kot gimnazijski profesor in ravnatelj na gimnazijah v Škofji Loki in Šentvidu nad Ljubljano. Od leta 1970 je bil poklicni družbenopolitični delavec, načelnik oddelka za kulturo, znanost in izobraževanje pri predsedstvu ZKJ v Beogradu, na CK ZKS in v Marksističnem centru v Ljubljani. Po upokojitvi 1988 je v Žireh pri 63 letih na novo zgradil svojo domačo hišo in v njej živel z ženo Vladko, nekdanj prav tako profesorico in ravnateljico loške gimnazije. Umrli je 6. septembra 2008 v bolnišnici na Golniku, v 83. letu. Spominjajo se ga mnogi, najbolj so si ga zapomnili tisti, ki jih je učil. Bil je eden tistih učiteljev, ki premorejo veliko mero tistega, kar je nekdo posrečeno poimenoval "pedagoški eros". Da je imel otroke rad, je potrdil tudi z zgledom svoje lastne, številne in ustvarjalne družine.

Srečko Janša, nekdanji direktor, ki je odstopil zaradi kontrolnega stolpa

Sedeminštiridesetletni Kranjčan Srečko Janša je bil ena prvih žrtev odmevne afe-re Čista lopata zaradi domnevnih goljufij pri javnem razpisu za gradnjo novega centra za vodenje in kontrolo zračnega prometa ter skoraj stometrskega kontrolnega stolpa na brniškem letališču. Kmalu po začetku obsežne kriminalistične preiskave v največjih slovenskih gradbenih podjetjih SCT, Primorje in Vegrad, ko se je že razvedelo, da je glavni osumljenec organov pregona uslužbenec Kontrole zračnega podjetja Tomaž Žibert, član razpisne komisije, ki je izbirala graditelja novega kontrolnega stolpa, ga je tedanji prometni minister Radovan Žerjav pozval, naj zaradi objektivne odgovornosti odstopi z mesta direktorja javnega podjetja Kontrola zračnega prometa. Ministrovemu pozivu, če ne kar zahtevi, Janša sprva ni hotel ugoditi, a na koncu je odstopno izjavo vendarle podal. "Ne čutim se odgovornega za domnevno nezakonito početje osumljenega uslužbenca našega podjetja. Vse postopke pri javnem naročilu smo vodili v skladu z zakoni, takoj sem tudi ukrepal proti osumljenim in razveljavil razpis. Zaradi medijskih in drugih pritiskov, ki so bili večinoma povezani z načrtovano višino kontrolnega stolpa, pa sem na koncu ocenil, da je za podjetje bolje, če vendarle odstopim," je tedaj obrazložil svojo odločitev.

Jaka Jeraša, operni pevec

Sedmega julija je sedemdesetletnico praznoval Jaka Jeraša, operni pevec, vrhunski baritonist in učitelj solopetja, doma z Jesenic. Svoje življenje je posvetil glasbi in več kot trideset let blestel na odru ljubljanske Opere. Vseskozi je pel kot solist in v Operi odpel okrog 70 vlog v natančno 1033 opernih in operetnih predstavah. Največkrat je pel vlogo Figara, vlogo, ki velja za eno najzahtevnejših. Ob redni zaposlitvi je veliko časa namenjal tudi ljubiteljski kulturi, igral in pel je v Gledališču Toneta Čufarja, pel v pevskih zborih, kot pevec sodeloval v ansamblu narodnih plesov in v manjših zasedbah, s katerimi je nastopal doma in v tujini. Bil je pobudnik novoletnih koncertov, ki so se na Jesenicah ohranili do danes. Vrsto let je poučeval tudi solopetje na Glasbeni šoli Jesenice. V treh desetletjih dela v Operi se je nabralo ogromno posnetkov in pred tremi leti je - da bi vse to bogastvo ne utonilo v pozabo - izdal zgoščenko z naslovom Odlomki iz oper. Gre za prvo zgoščenko kakšnega Jeseničana s posnetki tovrstne glasbe. Zanj je izbral dvanajst arij in duetov, ki so vsi zapeti v slovenščini. Prav na to, da je vselej pel v slovenščini, je Jaka Jeraša danes posebej ponosen. Zadnja leta, kar je upokojen, se na odru pojavi le še redko. Vesel pa je, da njegovo pot nadaljuje mlajša generacija Jeraševih, ki so vsi odlični in uspešni glasbeniki.

Miha Kač, kipar

Priznani kipar iz Bistričice pri Kamniku, ki je izdelal že več kot tristo doprskih kipov, je letos po letu dni naporenega dela po naročilu Občine Kamnik dokončal kip mamuta v naravni velikosti, ki je postal tudi največji kip v Sloveniji. Mamut naj bi s pogledom na most stal na sotočju Kamniške Bistrice in Nevljice pri Maistrovem mostu, pobudnik projekta, s katerim želijo Kamničani počastiti 70-letnico odkritja okostja mamuta v Nevljah, pa je prav kipar sam. Najprej je v sodelovanju s Prirodoslovnim muzejem Slovenije izdelal nekaj manjših modelov, nato pa se je lotil izdelave 30-krat večjega kipa. Ogrodje za skulpturo z osupljivimi merami - 6,4 metra v širino, dobre štiri metre v višino, 1,8 tone teže in kar 45 kvadratnih metrov površine - je sestavil iz lesa, ki ga je najprej obložil s stiroporom, nato pa z mrežico za fasade. Videz dlake je dosegel s kokosovimi vlakni, namočenimi v beton. Kot je večkrat poudaril, je kip izdeloval z dušo in srcem in projekt premleval podnevi in ponoči ter mu v zadnjem letu posvetil vso svojo energijo. Naporno delo v vročini in mrazu in na gradbenih odrih je kipar tudi podrobno fotodokumentiral, orjaškega mamuta pa bo zdaj treba vlititi še v bron.

Blaž Kavčič, predsednik državnega sveta

Blaž Kavčič, doma v Formah pri Škofji Loki, je bil tik pred koncem leta 2007 izvoljen za državnega svetnika in nato postal tudi njegov predsednik. Ljudje ga sicer poznajo kot dolgoletnega gospodarstvenika, za njim so približno tri desetletja poslovne kariere: delal je v Iskrini zunanji trgovini, sredi osemdesetih let prejšnjega stoletja je na željo vodstva Iskre kot član sanacijske ekipe odšel v Iskro Telematiko v Kranj, kjer je bil komercialni direktor, v sanacijski ekipi, ki si je prizadevala spraviti na noge ta poslovni subjekt. Pozneje je skupaj s tujim partnerjem Siemensom nastal današnji Iskratel, kjer je Kavčič več let opravljal pomembne poslovodne funkcije. Leta 1995 pa je postal konsultant slovenske podružnice švedskega konsultantskega podjetja, se uveljavil in nekaj let deloval na področju razvoja vodstvenih in prodajnih veščin v velikem številu slovenskih podjetij. V letih 2000 do 2004 je bil tudi poslanec državnega zbora, kot predstavnik stranke LDS pa je že več mandatov občinski svetnik v Škofji Loki. Po izteku poslanskega mandata se je spet vrnil na poslovno pot, lani pa ga je spet zaneslo v politiko. Zanimivo je, da je v politiko vstopil skozi civilno družbo: vaščani iz Crngroba so ga v devetdesetih letih prosili, da bi sodeloval pri iniciativi za preprečitev izgradnje smetišča pod cerkvijo v Crngrobu.

Franc Kersnik, graščak, vnuk pisatelja Janka Kersnika

Franc Kersnik z Brda pri Lukovici, najstarejši še živeči vnuk pisatelja Janka Kersnika in lastnik gradu Brdo, je februarja letos praznoval svoj devetdeseti rojstni dan. Prihaja iz velike družine Kersnikov - imel je še štiri brate in štiri sestre - katerih veliko potomcev še vedno živi na Brdu in drugih krajih okoli Lukovice. V mladosti je študiral gradbeništvo, a zaradi vojne študija ni dokončal. Vse svoje življenje živi na domačem posestvu, ki še danes združuje grad, hišo, zgrajeno na mestu nekdanje lesene grajske šupe, hleve, grajski ribnik, čudovit park in druge površine, ki so nekdanj pripadale graščaku. Graščak je vse od smrti svojega očeta tudi sam, a mu ta naziv ni preveč všeč, saj je - kot pravi - z njim povezanih preveč slabih spominov. V gradu je živel do svojega 23. leta, nato pa so jih Nemci izselili v Srbijo, grad pa so med vojno partizani požgali. Tudi povojno obdobje je v njem pustilo veliko slabih spominov in razočaranj, o katerih veliko govori. O svojem slavnem dedu je največ slišal od tet, saj je bil pisatelj ob njegovem rojstvu že dvajset let mrtev. Kljub svojim devetdeset letom je še vedno zelo aktiven. Vse življenje je delal kot kmet, bil je tudi navdušen lovec, na stara leta pa si čas krajša predvsem z branjem časopisov in gledanjem televizije.

Jakob Jaša Kenda, prevajalec zadnjega Harryja Potterja

Že lansko jesen je ljubitelje malega čarovnika in njegove pisane družine navdušila vest, da bo prevajalec zadnje, sedme knjige o Harryju Potterju - Svetinje smrti - znova Radovljčan Jakob Jaša Kenda. Ta je za založbo Epta prevedel že prvih pet knjig o priljubljenem čarovniku. Šesto je nato prevedel Branko Gradišnik, ki je s popolnoma drugačnim pristopom izzval silovita nasprotovanja med tudi pri nas številnimi oboževalci čarovniškega junaka. Izid sedme, zadnje knjige je nato prevzela Mladinska knjiga, ki bo ponatisnila tudi vse prejšnje dele, Jakobu J. Kendi pa so zaupali tudi ponovni prevod šestega dela te najbolj priljubljene čarovniške zgodbe zadnjega časa. Petintridesetletni v Ljubljani živeči Radovljčan se je prevoda sedme knjige lotil na željo avtorice J. K. Rowling in seveda številnih domačih bralcev, ki so njen izid sredi februarja letos pospremili z navdušenjem.

Kenda je v začetku svoje prevajalske kariere prevajal predvsem za gledališča, kasneje pa tudi za založbe in televizijske hiše. Najbolj pa je poznan po svojih prevodih za mlade bralce. Za svoje prevajalsko delo je med leti 2000 in 2004 petkrat zapored prejel nagrado Moja najljubša knjiga, leta 2004 pa najvišje mednarodno odlikovanje za prevajalca mladinske književnosti, nagrado Častne liste Mednarodne zveze za mladinsko književnost.

Taras Kermauner, (1930-2008), pisatelj in esejist

Taras Kermauner je bil eden od prvakov slovenske intelektualne scene v drugi polovici 20. stoletja. Povezan je bil tudi z Gorenjsko, vrsto let je živel in pisal v Drulovki pri Kranju. "Poleti 1964, že po koncu Perspektiv, sem se sprehajal v Drulovki pod drevesnimi krošnjami, poslušal valove Save, ki so se v soteski pod mano divje in šumno razbijali ob čereh, vpiljal vase tišino, ki so jo glasovi narave še bolj poudarjali in ki sem jo silovito potreboval. Prebral sem komaj kakšno knjigo. Zahajal sem le na bližnje Labore, k Marku Pogačniku, z njim kolesaril; z Zagoričnikom smo zlezli na Storžič. Počival sem kot po dolgotrajni bolezni, dokler se nisem na jesen zbudil v novo odločnost, v iskanje nove resnice in drže." Tako je zapisal v monumentalni knjigi Navzkrižna srečavanja, ki jo je letos izdala Študentska založba v zbirki Beletrina in jo imajo nekateri za "Veliki slovenski tekst". Ali to tudi res je, bo presodil čas. Gotovo pa je, da je v tej knjigi na sijajen esejistični način portretiral svoje sodobnike, o njih izrekel tako rekoč poslednjo sodbo. Največ pozornosti je namenil "moji grupi", "top ten" svoje generacije: Primož Kozak, Dominik Smole, Lojze Kovačič, Janko Kos, Marjan Rožanc, Dane Zajc, Gregor Strniša, Peter Božič in Venko Taufer. Deseti je seveda Kermauner sam.

Ani Klemenčič, **izvršna direktorica GBD, d. d.**

Ani Klemenčič je bila pobudnica za ustanovitev GBD Gorenjske borznoposredniške družbe. Družba deluje od konca leta 1996, največji del njene dejavnosti predstavljajo storitve pri gospodarjenju s premoženjem, investicijske storitve, podjetniške finance, posredovanje in trgovanje na trgih vrednostnih papirjev. Po prometu na Ljubljanski borzi je bila GBD BPD lani s 6,86-odstotnim deležem prva med borznoposredniškimi družbami in četrta med vsemi članicami borze. Zaposluje 42 ljudi. Lani se je začela pripravljati na širitev in statusno preoblikovanje v holdinško družbo in več odvisnih družb. Septembra letos je z oddelitvijo nastala GBD Skupina, finančna družba, preoblikovanje pa se bo končalo prihodnje leto, ko se bo hčerinskim podjetjem GBD Gorenjska borznoposredniška družba, GBD Nepremičnine, GBD Turizem in gostinstvo in GBD Svetovanje priključilo še nekaj novih družb. GBD Gorenjska borzno posredniška družba se je pred nekaj meseci preselila v nove prostore, v prizidek k Hotelu Creina, GBD skupina, finančna družba pa v novo poslovno stavbo na drugi strani Gimnazije. GBD se je letos uvrstila med tri finaliste za gorenjsko gazdlo leta in prejela priznanje za tretje mesto v izboru za Naj e-podjetje v kategoriji malih podjetij.

Marjan Kolarič, **predsednik Vseslovenskega** **kulturnega odbora v Torontu**

Slovenski rojaki v Torontu so zbrali skoraj enajst tisoč kanadskih dolarjev za pomoč pri odpravi posledic poplave v Kropi lanskega septembra. Ček je predsednik Vseslovenskega kulturnega odbora v Torontu Marjan Kolarič osebno izročil predsedniku Krajevne skupnosti Kropa letošnjega februarja. "Za ujmo smo izvedeli prek interneta. Novica se je hitro razširila in dogovorili smo se za akcijo pomoči, saj nas je vodila želja pomagati rojakom, ki so se znašli v stiski. Denar so prispevali posamezniki, društva, razne organizacije," je povedal Kolarič. Kolarič se je leta 1976 iz Slovenije preselil v Kanado, kjer si je ustvaril družino. Za rodni kraji mu še vedno močno utripa srce. "Naša največja dolžnost je, da na mlajše generacije prenašamo slovenski jezik, kulturo, običaje. Z optimizmom zrem v prihodnost, da bo slovenstvo v Kanadi živelo še naprej," je povedal. Na območju južnega dela province Ontario živi približno 25 tisoč Slovencev. Imajo okoli petindvajset društev, tri slovenske šole, plesne in glasbene skupine, športna društva, svojo gospodarsko zbornico, banki, trgovine in tri cerkve. "Slovenska skupnost je precej razvita in kadarkoli imamo priložnost, pokažemo svojo kulturo in običaje kanadski skupnosti, s katero smo v zelo dobrih odnosih," je povedal Kolarič.

Andrej Košič, **folklorist**

Zapriseženi folklorist Andrej Košič iz Naklega je s slavnostno folklorno prireditvijo v začetku septembra praznoval svojih 70 let (rojstni dan ima sicer 14. julija) in 50 let ustvarjanja na folklornem področju. Svojo folklorno pot je v svojih študentskih letih začel v AFS France Marolt v Ljubljani, najprej kot plesalec, kasneje kot koreograf in mentor. Ko se je zaposlil v kranjski Savi, je znova na noge postavil FS Sava, v kateri je skoraj dvajset let prav tako deloval kot plesalec, mentor in vodja. Tudi, ko je zaradi službenih obveznosti prenehal z vodenjem savske skupine, folklorne dejavnosti ni povsem opustil. Do leta 1989 je bil predsednik Združenja folklornih skupin Slovenije, kasneje pa več let selektor na preglednih občinskih in območnih srečanjih. Po upokojitvi sredi devetdesetih let je v Naklem ustanovil Folklorno skupino Društva upokojencev Naklo, ki jo še danes vodi. Kot koreografa ga v svoje vrste vabijo tudi druge folklorne skupine po Sloveniji, kot pravi sam, pa v domači nakelski postavi z veseljem tudi še zapleše. Slovesnosti v Naklem so se udeležili predstavniki večine gorenjskih folklornih skupin, slavljenca pa so prišli počastiti tudi najvišje slovenske avtoritete na folklornem in področju ljudskih tradicijskih skupin. Tudi to govori o veličini njegovega človeškega duha ter pomembnosti na strokovnem folklornem področju v Sloveniji.

Jože Košnjek, novinar in urednik

Dolgoletni novinar in urednik Gorenjskega glasa Jože Košnjek je septembra odšel v pokoj, vendar se le ni povsem poslovil, saj še vedno pripravlja rubriko o zamejskih Slovencih, pokličemo ga, ko potrebujemo krajevno reportažo in podobne prispevke. Jože Košnjek je bil pri Gorenjskem glasu zaposlen polnih 39 let, zato zelo dobro pozna zgodovino osrednjega gorenjskega časopisa. Zelo dobro seveda pozna tudi gorenjske kraje in ljudi, saj je bil veliko na terenu. V uredništvu smo Jožetu rekli kar Glasova enciklopedija, saj je vedno poznal odgovore na vprašanja mlajših kolegov, kdo je kdo, kje je doma, kako se pride tja ... Jože Košnjek je pokrival različna območja in področja, le rubrike "za dom in družino" nisem nikoli pisal, se je sam rad pošalil. V zadnjih letih je pisal predvsem o političnem in verskem življenju, njegove dolgoletne novinarske izkušnje so prišle do izraza tudi pri urejanju časopisa, saj je bil v zadnjih šestih letih izvršni urednik oziroma namestnik odgovorne urednice. Vodilo njegovega novinarskega in uredniškega dela so bile objektivnost, nepristranskost in profesionalnost, nikoli ni žaljivo ali ponižujoče pisal o ljudeh, zato mnogim bralkam in bralcem Gorenjskega glasa ostaja v lepem spominu.

Silvin Krajnc, rektor bazilike Marije Pomagaj na Brezjah

"Brezje so vseslovensko narodno svetišče in romarsko središče, ki ga na leto obišče okrog 420 tisoč ljudi, zato želimo, da bi bil to kraj, kjer bi romarje in druge obiskovalce lahko lepo sprejeli in kjer bi se tudi dobro počutili," pravi pater Silvin Krajnc, rektor bazilike Marije Pomagaj in gvardijan frančiškanskega samostana na Brezjah, in poudarja, da so prav zato pripravili načrte za ureditev in nadaljnji razvoj Brezij. Že junija lani so pred cerkvijo začeli urejati bogoslužni prostor za maše na prostem. Za cerkvijo načrtujejo gradnjo večnamenske stavbe, v kateri bi uredili kapelo za petdeset ljudi, muzej jaslic in votivov, dvorano za sto ljudi, stopnišče za dostop do sedanje dvorane in v mansardi še nekaj sob za goste. Ker želijo, da bi Brezje dobile prenočišča in da bi bila gostinska ponudba bolj prilagojena romarjem, podpirajo načrte domačega podjetnika o gradnji penziona s sedemdesetimi ležišči. Razmišljajo tudi o gradnji doma za starejše ali doma za dnevno oskrbo starejših in o prestavitvi bifeja in prodajnih stojnic na primernejše mesto, sodelujejo pa tudi pri urejanju Poti miru. Ker je zlasti ob množičnem obisku Brezij velik problem s prometom in parkiranjem, se zavzemajo za drugačen prometni režim in za dodatna parkirišča.

Viktor Krevsel, odbojcarska legenda še vedno sredi športnih dogajanj

Mag. Viktor Krevsel z Jesenic je velika športna legenda. Še danes pri 73 letih je aktivni sopotnik številnih športnih in drugih dogodkov. Njegova bogata življenjska pot je ves čas neločljivo povezana z odbojko. Vrhunce svoje kariere je doživljal kot igralec v reprezentanci ter trener in selektor treh reprezentanc Jugoslavije, Španije in Slovenije. Z vsemi je osvojil medalje. Ob 80-letnici slovenske odbojke je napisal knjigo z naslovom Ambasador z odbojcarskega Olimpa. V spremni besedi ga je Marjan Remic označil: "Viki je živa legenda, je človek, ki je na oltar odbojke položil svoje telo, srce in dušo." Sam o predanosti temu športu pravi: "Odbojka je sinteza vseh športov. Si kot atlet, ko ure in ure skačeš ob mreži. Ko si v polju, si akrobat. Loviš žogo, ki leti 150 kilometrov na uro." Kot vrhunski športni pedagog, vrsto let je bil profesor na Fakulteti za šport, je napisal pet knjig. Na papir je prenesel veliko svojih izkušenj o odbojki in športu nasploh. Zelo spoštuje vse olimpijce. 95 jih je predstavil v knjižici Kdo je kdo med olimpijci od Rateč do Rodin. Danes je še vedno aktiven sopotnik vseh športnih dogodkov, tudi reden gost na tekmah blejskih odbojkarjev v radovljiški dvorani.

Marko Lotrič,
podjetnik iz Selc

Marka Lotriča, lastnika in direktorja Laboratorija za meroslovje iz Selc, so kolegi iz obrtno-podjetniške zbornice spomnili na izboru za najboljšega obrtnika - podjetnika leta 2008 uvrstili med štiri najboljše. Na Škofjeloškem se govori, da na sam vrh ni posegel, ker komisija ni želela razglasiti obrtnika znova iz Območno-podjetniške zbornice Škofja Loka, katere člani so v preteklih letih že večkrat prejeli laskavo priznanje. Že uvrstitev v finale pa Lotrič jemlje kot potrditev za dobro delo v preteklosti, še bolj zato, ker so mu ga dali stanovski kolegi. Njegov Laboratorij, že od vsega začetka mu pomaga žena Mojca, v zadnjih letih pa tudi otroci, je na področju meroslovja najboljši in največji v državi. Na pohodu v tujino ima zaenkrat še težave zaradi birokracije, nekaj posla pa že opravlja na trgih nekdanje Jugoslavije. Začel je z umerjanjem mehanskih tehtnic in servisiranjem, današnje število storitev pa bi težko našteali na vsej strani. Aktiven je tudi na številnih društvenih in krajevnih področjih, prostega in delovnega časa ne loči. Uživa v vsem. Izhaja iz podjetniške miselnosti, da je pred uspehom dobra ideja in trdo delo. Bistvo podjetništva pa je v smislu, kako fizično delo preseči z umetnostjo. Marku Lotriču in njegovim je to zagotovo že uspelo.

Iza Login,
naj prostovoljka Gorenjske 2008

Fundacija Vincenca Drakslerja za odvisnike je v okviru projekta Regionalno stičišče Grozd letos prvič izbirala naj prostovoljca/prostovoljko na Gorenjskem. V akciji glasovanja je največjo podporo dobila Iza Login, ki za uporabnike zavoda Korak izvaja komunikacijske delavnice. "Izjemen uspeh delavnic in priljubljenost pri uporabnikih je mojstrica skupinske dinamike dosegla z močnim empatičnim čutom in resničnim sprejemanjem oseb po poškodbi možganov kot enakovrednih partnerjev v sistemu komunikacije in družbe kot celote. S svojo energijo, optimizmom in močno voljo pomagati človeku v stiski pa je šla v omenjenih delavnicah še korak dlje in je s svojim inovativnim pristopom, dobro poslovno žilico in velikim osebnim angažmajem sprožila projekt, ki bo zavodu v letu 2009 tudi finančno pripomogel k učinkovitejši skrbi za večjo kakovost življenja ljudi s poškodbo glave," je zapisano v utemeljitvi za Izin naziv. Iza Login je sicer magistrica računalništva, ki se kot samostojna podjetnica ukvarja s svetovanjem na področju komunikacij zlasti srednjemu in višjemu menedžmentu v podjetjih. Delo z ljudmi po poškodbi glave ji predstavlja poseben izziv in zadovoljstvo. Pomagati jim želi tudi z izdajo stenskega koledarja za leto 2009 in v klubu En korak več.

Peter Musevski,
gledališki in filmski igralec

Peter Musevski v zadnjih letih izstopa s kar nekaj igralskimi kreacijami v filmu, za kar je prejel tudi nekaj pomembnih nagrad, naj omenimo samo nagrado s sarajevskega festivala v filmu *Delo osvobaja*, Damjana Kozoleta, v katerem igra osrednji lik Petra. Med slovenskimi filmskimi režiserji je Musevski zadnja leta zagotovo eden najbolj iskanih igralcev. Kot vsestranski igralec se je predstavil v nosilnih vlogah v nekaj najbolj uspešnih slovenskih filmih zadnjega časa, na primer *Kruh in mleko*, *Rezervni deli*, *Predmestje*, *Delo osvobaja* ... Musevski pa kot stalni član ansambla svoje igralske kvalitete dokazuje tudi v predstavah, ki jih uprizarjajo v kranskem Prešernovem gledališču. Za svoje gledališko ustvarjanje v preteklem letu je med drugim prejel Severjevo nagrado za leto 2007. Peter Musevski vsako leto naniza nekaj odličnih vlog. V sezoni 2006/2007 smo ga tako videli kot Točaja v Strniševih *Žabah*, pa Richarda v Crimpovem *Podeželju*, jeseni pa tudi kot Miklavža v Flisarjevem *Akvariju*. Sledila je vloga dvornega norčeka v Shakespearovi tragediji *Kralj Lear*, vidno vlogo Tesmana pa je odigral tudi v prvi premieri nove sezone v Ibsenovih Heddi Gabler. Musevski je eden tistih poglobljenih karakternih igralcev, ki nas zna prepričati z izrazito realistično držo.

Franc Novinc, akademski slikar

Vesel sem, da me je Škofja Loka sprejela kot slikarja, je ob podelitvi naziva častni občan Občine Škofja Loka razmišljal akademski slikar in profesor na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani Franc Novinc. "Mi z dežele smo se vedno ločili od Ločanov. Bili drugače oblečeni, drugače vzgojeni, vedno smo iz mesta odhajali domov na vas ... Nikoli se nisem mogel znebiti tega zadržanege občutka, da smo mi z vasi tu nekje na robu," je v intervjuju povedal slikar sicer doma z Godešiča. Tako v Škofji Loki, kot na Gorenjskem in v Sloveniji so v njem že pred mnogimi leti prepoznali izvrstnega slikarja. Med številnimi nagradami, ki jih je v več štirideset let dolgi ustvarjalni karieri prejel za svoje slikarske dosežke, je nedvomno najpomembnejša Nagrada Prešernovega sklada, ki jo je leta 1984 prejel za umetniške dosežke na področju krajinarstva. Posebne barvne vrednote in način stilizacije, ki ohranja podobo slovenske krajine tudi v abstraktni preinterpretaciji ... preberemo ob njegovi nagradi. Franc Novinc je veren interpret podob okolja, v katerem živi, naj bodo to živopisna polja, gozdovi, ločja v vseh letnih časih ali pa motivi iz kmečkega življenja, s katerimi je tudi sam odraščal. Čustvena navezanost na domače okolje in samosvoj likovni izraz sta tista, ki jih lahko prepoznamo v vsaki njegovi sliki.

Tine Oman - Foma, dramski igralec

Tine Oman - Foma je igrska legenda Prešernovega gledališča. Po dobrih štiridesetih letih igranja, 118 vlogah in več kot 3600 predstavah se je sredi januarja odpravil med upokojece. Gledali smo ga kot mladega ljubimca in strogega očeta, batlerja in direktorja, v komedijah, dramah in otroških predstavah ... Precej let je veljalo, da je vprašanju, kakšna je bila predstava, vedno sledilo še drugo "Koga je igral Foma?". Kot je povedal, se je v "penzijo" odpravljaj že dvajset let, toliko časa je namreč vedel, da se bo upokojil za Svete tri kralje leta 2008. V Osrednjem gorenjskem gledališču je začel igrati že leta 1966, vendar je bilo gledališče vseskozi njegova "večerna" dejavnost, saj je bil sicer zaposlen v kranjski Savi. V gledališču se je redno zaposlil leta 1984, v času, ko se je Prešernovo gledališče postopoma znova profesionaliziralo. Oman je izrazit karakteren igralec, čeprav se je dobro znašel prav v vsaki vlogi. V zadnjih letih je igral v predstavah *Malomeščanska svatba*, *Mr. Chance* in v dveh zelo uspešnih predstavah z veliko ponovitvami, v *Nekaj dragega in popolnoma neuporabnega* ter v mladinski *Blazno resno zadeti*. Še vedno je zaseden v predstavah *Akvarij* in bržkone največji uspešnici zadnjih let v kranjskem gledališču, Linhartovi *Županovi Micki*.

Uroš Palibrk, nogometaš

Letošnje leto bo zagotovo zapisano kot eden mejnikov kranjskega in tudi gorenjskega nogometa. Komaj 16-letni Uroš Palibrk je namreč pomladi podpisal pogodbo, avgusta pa je odšel v sloviti AC Milan ter postal član kadetske ekipe svetovnih klubskih prvakov. Za klub, ki sodi med pet največjih na svetu, se je odločil, potem ko so ga opazili in v svoje vrste vabili tudi Bolton, Chelsea, Lecce in večino naših prvoligašev. Da si je zaslužil vso pozornost nogometnih strokovnjakov, je poskrbel s svojo natančno levico, saj je bil predlani najboljši strelec 1. slovenske lige za dečke, lani pa za kadete. To pa ni čudno, saj se je Uroš že s petimi leti zaljubil v nogometno žogo. Najprej je lepote nogometne igre začel spoznavati pri trenerju Darku Grubaču na Osnovni šoli Jakoba Aljaža, ko pa je prišel k Triglavu, je bil njegov prvi trener Aleš Kenda, za njim Gorazd Kužnik, nato Erik Sedej, Jure Poljak in nazadnje Siniša Brkič. Uroš je imel na svoji športni poti vseskozi veliko podporo domačih, tudi ko se je odločil za odhod v Milan, ga prvo leto tam spremlja mama Milena. Pogodbo s slovitim italijanskim klubom je podpisal za tri leta, ko se bo iztekla, pa se bo odločil, kako naprej. Kot je povedal sam, si želi zaigrati tudi za člansko ekipo Milana. Ker ima nogomet res rad in je pripravljen trdo delati, ga gotovo čaka lepa kariera.

Štefka Pavlin, **kmetica leta**

Zveza kmetic Slovenije je ob svetovnem dnevu kmetic za kmetico leta razglasila Štefko Pavlin s Poličarjeve kmetije na Polici pri Naklem. Kot so zapisali v ob-razložitev, se na kmetiji, ki obsega 26 hektarjev kmetijskih zemljišč in 22 hektarjev gozda, ukvarjajo s prirajo mleka, rejo prašičev in perutnine ter s pridelovanjem zelenjave. V hlevu imajo 25 krav molznic, 25 glav mlade živine ter še od štiristo do petsto kokoši nesnic, letno pa zredijo tudi 120 prašičev pitancev. Na leto namolzejo okrog 150 tisoč litrov mleka, od tega ga več kot polovico predelajo doma, drugega pa prodajo Ljubljanskim mlekarnam. Pridelujejo zgodnji in pozni krompir, žita in zelenjavo. Štefka je prava mojstrica pri peki kruha, potic in peciva ter pri izdelavi jabolčnega soka, zeliščnih napitkov in mlečnih izdelkov, rada nabira zdravilne rastline, sadi in suši zelišča, vlaga zelenjavo in sadje ... Na njeno pobudo so uredili muzej mlinskih kamnov v naravi, organizirala je predstavitve starih kmečkih del, sodelovala je pri različnih razstavah, prireditvah in pogostitvah. Deset let je bila predsednica Društva kmečkih žena Kranj, prej je osemnajst let vodila aktiv kmečkih žena Naklo, trideset let je sodelovala v organih Kmetijske zadruge Naklo, že osemnajst let je v upravnem odboru Turističnega društva Naklo ...

Jugoslav Petkovič, **direktor in lastnik družbe** **Mimovrste, gorenjske gazele 2008** **in prejemnice bronaste** **slovenske gazele**

Ko se je Jugoslav Petkovič vrnil iz Združenih držav Amerike, kamor je z mednarodno štipendijo odšel v tretjem letniku srednje šole, je začel prek študentskega servisa delati kot programer. Takoj, ko je dopolnil 18 let, je poslal vlogo za odprtje lastnega s.p. in se s prijatelji z Jesenic začel ukvarjati z registracijo domen. Potem je prišla ponudba za izdelavo spletne trgovine oziroma spletnih strani za spletno trgovino. Ker je bilo to nekaj novega, so najprej naredili svojo spletno stran oziroma svojo spletno trgovino z računalniško opremo in leta 2001 je tako nastala spletna trgovina za območje Jesenic, leto kasneje pa spletna trgovina Mimovrste. "Spomnim se, kako smo bili po dveh mesecih veseli prvih desetih naročil, zdaj pa jih na mesec dobimo po tisočkrat več," pravi Jugoslav Petkovič danes. Po njegovem mnenju je njihova prednost, da izhajajo iz programske hiše in so vse vložili v razvoj prav spletne trgovine.

Družba Mimovrste je na regijskem izboru najboljšega hitro rastočega podjetja 15. oktobra na Bledu prejela naslov gorenjska gazela 2008, teden dni kasneje pa na vseslovenskem izboru v Cankarjevem domu osvojila tretje mesto in bronasti kipek gazele na nacionalni ravni.

France Pibernik, **profesor, pesnik, literarni** **zgodovinar, urednik**

France Pibernik, ki se je rodil v Suhadolah pri Komendi in bil več kot tri desetletja profesor slovenščine na Gimnaziji Kranj, je 2. septembra 2008 dopolnil 80 let. Mnogo je učencev, ki se ga spominjajo, širša slovenska javnost ga pozna in ceni tudi kot književnika. Pogled v njegovo bibliografijo pokaže, da je napisal dvaindvajset knjig: sedem pesniških zbirk, šest literarnozgodovinskih del, osem monografij in avtobiografijo. Poleg tega je uredil dela petindvajsetih avtorjev, sedem antologij in skupaj s Francem Drolcem devet dvojezičnih izdaj Prešernovih Pesmi. Skupaj 63 knjig, res velik opus! Krona ga izid Zbranega dela Kamničana Franceta Balantiča in monografije o pesniku, ki mu je profesor posvetil največ pozornosti. Bral ga je že pred koncem vojne in po njej. "Najbrž me je pritegnil, ker mi je bil bližnji rojak, predvsem pa zato, ker je njegova pesem z izjemno bogatim pesniškim jezikom sama klicala k branju in razmišljanju. Takrat nisem mogel vedeti, da je bil Balantič že 27. junija 1945 uradno postavljen na seznam prepovedanih avtorjev." Velika zasluga Franceta Pibernika je, da nas je po osamosvojitvi Slovenije seznanil s celo vrsto zamolčanih in prepovedanih avtorjev, med katerimi so tudi Gorenjci Karel Mauser, Ivan Hribovšek in drugi.

Mateja Pintar, namiznoteniška igralka

Po tradiciji so se po olimpijskih igrah na največjem tekmovanju na svetu, paraolimpijskih igrah, letos septembra v daljnem Pekingu pomerili še športniki invalidi. Med njimi je bilo tudi trideset slovenskih športnikov in športnic, nov velik uspeh pa je s tretjim mestom in bronasto olimpijsko kolajno v namiznem tenisu dosegla parapleginja Mateja Pintar s Praprotnega nad Škofjo Loko v Selški dolini. "Kot sem pričakovala, so se Kitajci izkazali kot zelo močna ekipa, saj so samo v namiznem tenisu Kitajke od desetih osvojile devet zlatih kolajn. Jaz pa sem bila zelo vesela bronaste kolajne, ki je zame vredna prav toliko kot zlata, saj sem jo osvojila v res močni konkurenci in to v deželi namiznega tenisa," je po osvojeni novi kolajni (pred štirimi leti je iz olimpijskih iger v Atenah prinesla zlato) povedala simpatična Mateja, ki jo pri komaj 23 letih tudi v športu čaka še kar nekaj načrtov, čez štiri leta pa - če bo le šlo vse po načrtih in brez poškodb - tudi nov nastop na paraolimpijskih igrah v Londonu. Do takrat se bo posvečala tudi svoji drugi veliki ljubezni, prevajalstvu. Po končanih paraolimpijskih igrah v Pekingu se je namreč Mateja kot absolventka prevajalstva odpravila na petmesečno prakso v evropski parlament. S seboj pa seveda ni pozabila vzeto tudi loparja in belih žogic.

Pepca Pirc, častna občanka Občine Vodice

Najvišje priznanje Občine Vodice je iz rok župana Braneta Podborška ob letošnjem občinskem prazniku za življenjsko delo na področju izobraževanja in socialnih dejavnosti prejela Pepca Pirc. Rojena na Dolenjskem, je svojo učiteljsko pot po končanem učiteljsku v Ljubljani začela kmalu po 2. svetovni vojni in se po petih letih poučevanja v Gabrovki preselila v Vodice, kjer z vnukoma živi še danes. Hitro se je vključila v delo krajevne skupnosti, na OŠ Vodice je za učence vodila Rdeči križ, izvajala pa je tudi vrsto zunajšolskih dejavnosti, od dramskih iger do pevskega zbora. Do leta 1990 je bila članica Rdečega križa, aktivna je bila pri Civilni zaščiti, za kar je že prejela tudi zlato značko, več let je delala pri Karitasu, bila je predsednica Sveta šole, po upokojitvi pa je kar sedemnajst let opravljala delo tajnice Društva upokojencev Vodice. Kot dolgoletna učiteljica je v Vodicah še danes zelo priznana in priljubljena, srečanja z učenci pa so ji - kakor pravi - vedno pri srcu. Kakor so Vodičani zapisali v občinsko priznanje, je Pepca Pirc v svojem življenju podala izredno pomemben prispevek k razvoju občine ter kakovosti življenja njenih prebivalcev.

Miha Potočnik, plavalni trener

Trener radovljjskih plavalcev, do konca letošnjih olimpijskih iger v Pekingu pa tudi trener Sare Isakovič Miha Potočnik ni človek, ki bi veliko govoril o sebi. Tudi če ga vprašaš o njegovem delu, pogovor takoj obrne proti svojim varovancem. Tako ob letošnjem evropskem prvenstvu, ko je Sara postala evropska prvakinja, in ob olimpijskih igrah, ko je osvojila zgodovinsko srebrno kolajno za slovensko plavanje, trener Potočnik nikoli ni omenjal svojega dela. Ni omenjal dolgih ur, ki jih s plavalci preživlja na treningih ob radovljjskem in drugih bazenih. Tako tekmovalci kot vodstvo radovljjskega kluba in naše plavalne zveze pa tudi novinarji smo se privadili, da trener Miha Potočnik govori o dejanji. Da od deklet in fantov zahteva predanost športu, izpolnjevanje navodil in da je prepričan, da samo to in nič drugega vodi do uspeha. Tudi, ko je letos sprejemal čestitke za izvrstne rezultate Sare Isakovič, je vedno poudaril, da je bilo zanj čast delati s tako pridnim in vestnim dekletom, kot je Sara, in da je bil na koncu celo malce razočaran, ker ji s tako odličnim rezultatom ni uspelo osvojiti celo zlate kolajne. In čeprav ima Sara sedaj v ZDA novo trenerko, bo zagotovo trener Miha Potočnik še vedno tisti, ki ji bo rad pomagal z nasveti. Čeprav ima v domačem klubu že sedaj dosti dela, saj radovljjski plavalci tudi pod njegovim vodstvom načrtujejo nove uspehe.

Milena Potočnik, inovatorka

Kamniška fizioterapevtka je s strani Mednarodnega združenja organizacij inovatorjev na 6. Mednarodnem inovacijskem sejmu v kitajskem Suzhouju pri Šanghaju - največjem inovacijskem sejmu na svetu - v močni konkurenci številnih inovatorjev z vsega sveta prejela bronasto medaljo in naziv najboljše inovatorke na svetu. Njena inovacija - priprava za razbremenjevanje hrbtenice, ki učinkovito rešuje problem bolečin v hrbtu in je zaščitena z dvema patentoma, je pred tem že prejela srebrno medaljo na Prvem ženskem inovacijskem sejmu letošnjega maja v Seulu, na 2. Slovenskem forumu inovacij januarja v Ljubljani pa je bila izbrana med 40 najboljših slovenskih inovacij. S svojo inovacijo je želela izdelati napravo, ki bi bila enako učinkovita kot obstoječe naprave za raztezanje hrbtenice, ki se že uporabljajo v fizioterapiji in pri manualni terapiji, vendar bi bila manjša, cenejša, elektronsko vodena, uporabljal pa bi jo lahko en sam človek, brez pomoči terapevta. Nova priprava je namenjena zmanjšanju in postopnemu odpravljanju bolečin v hrbtenici. Inovacija je patentirana le v Sloveniji, saj so stroški tuje zaščite izredno visoki, a inovatorica si prizadeva, da bi svoj izdelek uveljavila tudi v tujini ali vzbudila zanimanje za proizvodnjo v Sloveniji.

Brane Praznik, avtor knjige *Trgovci s smrtjo*

V začetku novembra 2007 je v samozaložbi izšla knjiga Braneta Praznika z naslovom *Trgovci s smrtjo* Branilci domovine II, ki je odmevala tudi v državnem zboru. Gre za njegovo drugo knjigo, prva z naslovom *Branilci domovine I* je izšla leta 2000. "V knjigi *Trgovci s smrtjo*, ki obsega štiristo strani, sem v prvi osebi zapisal številne dogodke ob aferah, ki so v devetdesetih letih pretresale Slovenijo, veliko pozornosti pa sem namenil tudi trgovini z orožjem v letih 1991 do 1993. Bil sem vojak, ki je to orožje posredno tudi prekladal in prešteval izkupiček. Prepričan sem bil, da to počnem v imenu novonastale države Slovenije. Zapisal sem, koliko denarja sem preštel. En večer sedemnajst milijonov nemških mark, skupni znesek gotovinskega poslovanja pri trgovini z orožjem pa po moji oceni znaša najmanj 200 milijonov mark. Nekateri, zgodovina jih bo pokazala s prstom, so osamosvojitve izrabili, zlorabili. V tej knjigi s prstom kažem nanje. Da o tem izdam knjigo, sem se odločil relativno pozno, ker sem upal, da bodo organi pregona odkrili te ljudi, ki so na veliko trgovali z orožjem, upal, da bodo parlamentarne preiskovalne komisije naredile karkoli v tej smeri," pravi Brane Praznik, po duši Medvoščan, ki pa zadnja leta živi v Ljubljani. Je nekdanji pripadnik obveščevalno-varnostne službe ministrstva za obrambo, od leta 2005 pa upokojeni častnik slovenske vojske.

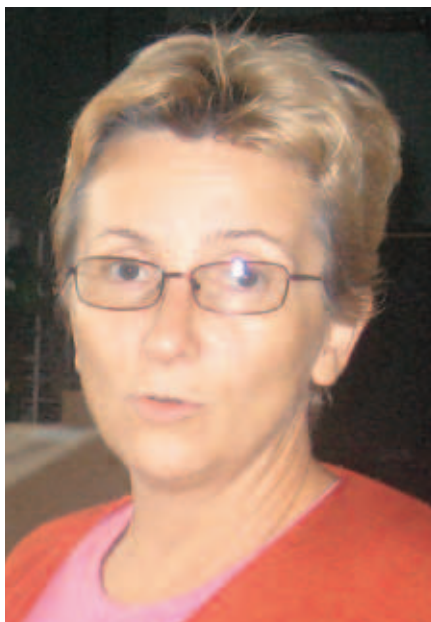
Mirjana Pretnar, prejemnica državne nagrade za življenjsko delo na področju šolanja otrok s posebnimi potrebami

"Pri mojem delu ni bilo velikih zmag, ampak na tisoče majhnih uspehov, ki so majhni le na videz, ker so za večino ljudi razumljivi sami po sebi," je o svojem delu dejala profesorica defektologije v pokoju Mirjana Pretnar, ki je ob odpiranju predšolskih oddelkov za otroke s posebnimi potrebami postala vodja prvega razvojnega oddelka na Gorenjskem. Zanj je tudi oblikovala program in obenem vodila strokovni aktiv specialnih pedagogov, ki so delali v teh oddelkih. Zadnjih šest let svojega dela je bila ravnateljica osnovne šole s prilagojenim programom in varstveno-delovnega centra za odrasle osebe s posebnimi potrebami na Jesenicah. Pri poučevanju otrok in mladostnikov s posebnimi potrebami je znala poiskati njihova močna področja, ustvarjati toplo in obenem delovno vzdušje v skupini ter zanje oblikovati številna kakovostna in zanimiva učna gradiva, izvirne učne pripomočke in didaktične igre. Organizirala je številna državna tekmovanja s področja matematike za učence osnovnih šol s prilagojenim programom, razen tega je avtorica več izvirnih matematičnih nalog za šolska, regijska in državna tekmovanja. Ob svojem rednem delu je bila aktivna tudi na drugih strokovnih področjih.

Peter Prezelj, **predsednik odbora za gradnjo** **davške ceste**

Po 18. septembru 2007, ko so občino Železniki prizadele katastrofalne poplave, so se v Davči znašli v neprijetni situaciji. Podivjana voda je namreč uničila regionalno cesto, edino prometnico, ki je vodila v to razpršeno vas. Ker je cesta za Davčarje izjemnega pomena, so spomladi ustanovili odbor za gradnjo davške ceste. "Prizadevali si bomo, da bi čim prej dobili novo cesto," je tedaj dejal predsednik odbora Peter Prezelj, sicer lastnik turistične kmetije pr' Šoštarju. Poškodovana cesta je bila po ujmi skoraj eno leto uradno zaprta za promet, a ker je bila za silo prevozna, so jo mnogi kljub temu uporabljali, po njej pa so prevažali tudi šolarje. V odboru so tako opozarjali, da je cesta nevarna in da jo je nujno treba vsaj začasno urediti. Poleti so gradbena dela vendarle stekla, vzpostavili so začasno prevoznost in z novim šolskim letom cesto tudi uradno odprli za promet. V odboru zdaj upajo, da bo projekt za gradnjo nove regionalne ceste v Davčo narejen do konca leta in da bodo na pristojnih institucijah naleteli na posluš, saj se bojijo, da bi se začetek gradnje oddaljil. Cesta je namreč za Davčarje preveč pomembna, je garant za nadaljnje delo in razvoj vasi. Tega se še posebej dobro zaveda tudi Prezelj, saj se prav po tej cesti pripeljejo tudi njegovi gostje. In k Šoštarju jih je bilo zadnjo zimo manj, kot so načrtovali.

Irena Radej, **dolgoletna slikarka** **v podjetju Eti Svit**

Znamenite kamniške majolike so letošnje poletje v podjetju Eti Svit prenehali izdelovati, za njihovo ohranitev in vnovični zagon proizvodnje pa si že dolgo prizadeva pooblaščenka direktorja in dolgoletna slikarka ter vodja dekorativnega oddelka v podjetju Irena Radej. V podjetju je začela delati kot slikarka - štipendistka, zaposlila pa se je v zlati dobi kamniških majolik, ko je bilo v oddelku zaposlenih deset slikarjev. Izdelovali so več kot devetdeset različnih ročno poslikanih dekorativnih izdelkov, med drugim tudi enajst različnih velikosti najbolj iskanih majolik. Na keramiko so risali grbe slovenskih in jugoslovanskih mest, pokrajinske in cvetlične motive, razne vzorce in zaščitne znake, embleme in podobno, izdelke pa prodajali po vsej tedanji Jugoslaviji. Prodali so vse, kar so naredili, in čeprav je prodaja majolik v zadnjem obdobju spet začela naraščati, ekonomske razmere dekorativni keramiki niso bile naklonjene, zato so oddelek poleti ukinili. Radejeva si prizadeva, da bi zgodovino razvoja in postopek izdelovanja majolik predstavili v spominski sobi, ki si mesto zasluži le v Kamniku, prav tako opozarja, da se tovrstna dediščina, ki je v Kamniku prisotna že več kot 150 let, ne bi smela kar tako pozabiti.

Janja Roblek, **predsednica stavkovnega odbora** **sodnikov, pravnica leta**

Okrožna sodnica v Kranju Janja Roblek si najbrž pred tremi leti ob izvolitvi za predsednico Slovenskega sodniškega društva ni predstavljala, da bo kdajkoli vodila sodniško stavko, pa čeprav "samo" belo. A letos se ji je pripetilo ravno to. Čeprav nastopa tehtno in argumentirano, v korist stavkovnih zahtev sodnikov pa govorijo tudi odločba ustavnega sodišča, ustava in mednarodno sprejete obveznosti Slovenije, se je njen glas v začetnih mesecih bele stavke izgubljal v vetru. Morda bi morala pridobiti podobne pogajalske veščine, kot jih znajo izkoristiti stari sindikalni mački, morda bi sodniki potrebovali za zastopnika nekoga, ki ne razmišlja kot pravnik, ki mu je nespoštovanje pravnih predpisov nepojmljivo. V mladi državi, ki se obnaša svoji pubertetniški dobi primerno, se namreč na odločitve ustavnega sodišča radi požvižgamo; že osemnajst jih čaka na uresničitve. Kakorkoli že, zaradi odločnega boja za avtonomijo sodstva so jo letos razglasili za pravnico leta. Svoje pravniške kolege je torej prepričala, bo enako uspešna tudi pri vladi in državnemu zboru. "Stavko smo napovedali državi in ne konkretni vladi ali parlamentu, zato upravičeno pričakujemo, da se bosta nova državni zbor in vlada čim prej lotila našega vprašanja," je bila optimistična konec oktobra, po štirih mesecih stavke.

Silvo Sirc, častni občan Občine Cerklje na Gorenjskem

Silvo Sirc, dolgoletni predsednik, režiser in scenograf v Kulturno-umetniškem društvu Pod lipo Adergas, je letos postal četrty častni občan Občine Cerklje na Gorenjskem. V kulturnem društvu aktivno deluje že od leta 1963, ko je prvič stopil na oder z odraslo dramsko skupino, kasneje je skoraj dvajset let društvo tudi vodil. Je izredno plodovit režiser, saj je režiral že preko sto različnih iger. Leta 2003 je med drugim na oder pogumno postavil ljudsko igro Ignacija Borštnika Stari Ilija in jo letos na pobudo Toneta Partljiča, predsednika sveta Borštnikovega srečanja, spet obudil. S Starim Ilijo je amaterska dramska skupina iz Adergasa nastopila celo v spremljevalnem programu letošnjega Borštnikovega srečanja, že poleti pa so igro večkrat izvedli na prostem - v spektakularnem ambientu pred cerkvijo v Adergasu. Za KUD Pod lipo Adergas je bilo letošnje leto, ko praznujejo tudi 70-letnico delovanja, tudi sicer zelo uspešno. Z igro Učiteljica, ki jo je prav tako režiral Silvo Sirc, so namreč nastopili na 11. festivalu gorenjskih komedijantov na Dobu pri Domžalah, ob tej priložnosti pa je njihova igralka, Silvova hčerka Veronika Sirc prejela posebno priznanje za glavno žensko vlogo. Silva Sirc krasi tudi velika potrpežljivost, zato ni čudno, da ogromno časa posveti delu z mladimi, ki jih zna navdušiti za kulturno ustvarjanje.

Brane Skubic, bioenergetik

Brane Skubic z Zgornjega Brnika je med Slovenci, zlasti Gorenjci že dalj časa priznan bioenergetik oziroma pranoterapevt (prana - absolutna energija). Tako tudi ni čudno, da so ga za pomoč pred leti zaprosili tudi pri naši plavalni zvezi oziroma reprezentanci, saj je večini športnih strokovnjakov že nekaj časa znano, da je za velike uspehe potrebno več kot zgolj strokovno znanje trenerjev in trud tekmovalcev. Brane Skubic je z veseljem začel delo z našimi plavalci, predvsem pa je zadnji dve leti veliko delal z mlado šampionko Saro Isakovič. Sara je tudi z njegovo pomočjo dobila še večje zaupanje vase, v svoje delo, ob težkih treningih se je znala pravilno sprostiti in zato ob nobenem uspehu v zadnjem času ni pozabila poudariti pomembne pomoči Braneta Skubica, ki se je zadnji dve leti na simpatično Saro tudi močno navezal. Znala sta namreč prislusniti drug drugemu in kot je po Sarinem uspehu, tako spomladi na evropskem prvenstvu kot poleti na olimpijskih igrah, povedal Brane, je vesel, da je tudi on dodal piko na i uspehom naše najboljše plavalke. Čeprav je Sara konec poletja odšla na študij prek luže in se sedaj ne srečujeta več, je med njima zrastle zaupanje in Brane bo zagotovo tisti, na katerega se bodo tako Sara kot ostali naši plavalci in tudi mnogi drugi še vedno radi obračali po pomoč.

Breda Smolnikar, pisateljica

Breda Smolnikar iz Depale vasi pri Domžalah je pisateljica, ki je širši javnosti najbolj znana po odmevnem sodnem procesu za svojo 'prepovedano' knjigo Ko se tam gori olistajo breze, ki je v minulih letih dodobra razburkala pisateljske kroge in tudi splošno javnost. Sodni proces je bil aprila lani razveljavljen in pisateljica je ob koncu lanskega leta izdala novo knjigo Ihanski psalm (po Luki iz Podtabra). Skupaj s prevodi in ponatisi je to že njeno dvanajsto knjižno delo. Pisateljica se je rodila tik pred drugo svetovno vojno in že od svojega devetega leta z družino živi v Depali vasi pri Domžalah. V mladosti je končala študij tekstilne tehnologije, še danes pa dela v družinski čistilnici in pražarni kave - a vselej rada poudari, da je pisateljica. Svojo prvo knjigo je napisala pri dvajsetih. "Nikoli nisem razmišljala, ali bom komu vseč ali ne, pisala sem tisto, kar sem čutila, da moram povedati, ne glede na to, kaj bo kdo rekel. Tisto, kar sem pripovedovala, je pač imelo barvo, ki je ustrezala vsebini, pa naj bo to humor, ironija, sarkazem, resnoba, igrivost, ali kaj drugega. Čas in njegova politika pa sta me seveda zmeraj ostro zadevala," pravi pisateljica, ki najraje piše o domači Depali vasi in sosednjih vaseh.

Pavel Škofic,
direktor ALC Lesce

Ob nedeljskih popoldnevih ga je mogoče videti, kako se sprehaja po travnikih in vaseh okoli Lesce, gleda v nebo in si zapisuje, kaj se dogaja v zraku. V občinskem časopisu dosledno odgovarja na kritike nasprotnikov asfaltiranja vzletno pristajalne steze na leškem letališču in pojasnjuje svoje videnje razvoja letališke dejavnosti. Ko je to pomlad prevzel vodenje Alpskega letalskega centra, je bil odločen, da bo z okoliškimi prebivalci, ki jih moti hrup letal, lahko vzpostavil kompromis o "tolerantnem sobivanju s hrupom."

Kot je dejal, se je za vodenje ALC Lesce odločil iz treh razlogov. Prvič zato, ker je prepričan, da "se v radovljjski občini igramo z infrastrukturnim objektom z dolgoletno tradicijo, ki lahko postane osnova razvoja za celotno regijo". Drugi razlog so načela pravne države, po katerih ima tudi manjšina v okviru zakonskih možnosti pravico do opravljanja svoje dejavnosti (letenje, padalstvo, modelarstvo...). In tretji razlog: živi v Vrbnjah, torej v okolju, ki naj bi bilo po izjavah nekaterih zaradi dejavnosti na letališču najbolj ogroženo. Prepričan je, da bi leško letališče lahko postalo center tehnične kulture ter pomagalo pri razvoju turizma v regiji, pri tem pa kot enega od osnovnih pogojev navaja prav asfaltno stezo, ker "je cenejša, udobnejša in manj obremenjuje podvozja letal".

Marija Špehonja,
dobitnica zlatega občinskega
priznanja Občine Komenda

Letošnja dobitnica zlatega občinskega priznanja, Marija Špehonja iz Žej pri Komendi, je aktivna v skorajda vseh občinskih organizacijah. Na dolgem seznamu njenih aktivnosti posebno mesto zasedajo gasilci PGD Moste, ki jim je zvesta že 49 let. Vrsto let je bila aktivna v izvršnem odboru Kulturnega društva Jurij Robič Moste, bila je tudi predsednica folklorne skupine. Konec sedemdesetih in v osemdesetih letih minulega stoletja je delala v odboru Socialistične zveze v Mostah, bila je porotnica na sodišču, vrsto let je bila aktivna v civilni zaščiti, do nedavnega je bila članica sveta staršev šole 27. julija v Kamniku. Še vedno sodeluje v Združenju borcev za vrednote NOB, dvanajsto leto že vodi izlete v Društvu upokojencev Komenda, je članica uredniškega odbora občinskega glasila, predsednica krajevne organizacije Rdečega križa Moste, aktivno sodeluje pri različnih kulturnih prireditvah, dela pa tudi v Medgeneracijskem društvu Komenda. Aktivna je bila že v kolektivu Stola, kjer je delala kot administratorica, zadnjih šestnajst let, odkar je v pokoju, pa ji časa za vse že skorajda zmanjkuje. Z možem, ki ji ves čas trdno stoji ob strani, rada kolesarita in planinarita, energijo za vse aktivnosti pa Marija črpa v zadovoljstvu ljudi, s katerimi sodeluje.

Andrej Šprajc,
naj menedžer v turizmu 2008

Slovenska turistična organizacija je poleg priznanja naj menedžerki v turizmu letos prvič podelila priznanje tudi naj menedžerju v turizmu. Ta naslov je pripadel Andreju Šprajcu, predsedniku uprave Sava Hoteli Bled. "Andrej Šprajc je pokazal, da je menedžer, ki ima jasno načrtano strategijo in cilje. Hkrati je sposoben tudi akademske razprave, ki presega okvirje posameznega podjetja," so poudarili v obrazložitvi priznanja. Svojo poklicno pot je začel v Termah Čatež, kjer je bil nazadnje izvršni direktor za hotelirstvo. Zadnjih šest let vodi dejavnost turizem v poslovni skupini Sava, obenem pa je tudi direktor družbe Sava Hoteli Bled, pod okrilje katere sodi šest blejskih hotelov, igrišče za golf in Camping Bled. Poleg blagovne znamke Sava Hoteli Bled je prispeval k ustvarjanju blagovne znamke Panonske Terme. Začel je uvajati tudi tematske hotele, kot je prvi družinski hotel pri nas Savica in Grand hotel Primus, ki se vrača v dobo starih Rimljanov. Je tudi član strokovnega sveta za turizem pri ministrstvu za gospodarstvo in strokovnega sveta za oblikovanje študijskih programov s področja turizma na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani. Razen tega opravlja funkcijo podpredsednika upravnega odbora turistično gostinske zbornice, pri Regionalnem razvojnem svetu Gorenjske pa je predsednik odbora za turizem.

Tatjana Štular, **prejemnica priznanja zveze Sonček**

Tatjana Štular je učiteljica na osnovni šoli Orehek, kjer so prvi začeli uvajati vključevanje otrok s posebnimi potrebami med vrstnike. Za njeno pionirsko delo so ji letos namenili priznanje Zveze društev za cerebralno paralizo Sonček. Priznanje ob 25-letnici zveze Sonček so ji podelili za »štirinajstletno osebno in strokovno izvajanje projekta Korak k sončku«, kjer gre za vključevanje otrok s posebnimi potrebami v redne šole. Da je bila Tatjana Štular skupaj z zvezo Sonček pobudnica vključevanja invalidnih otrok med njihove vrstnike, jo je spodbudila njena lastna družinska izkušnja. Skupaj z Marijo Božič sta se domislili, na kakšen način naj bi otrokom v šoli približali drugačnost, kot pedagoginji in materi invalidnih otrok sta čutili, da je o tem treba govoriti. Tatjana Štular ima sina Janeza (sedaj mu je že 28 let), njegova diagnoza je cerebralna paraliza z umsko manjšo razvitostjo, fant je tudi telesno zelo oviran in povsem odvisen od pomoči drugih. Sprejemanje takšnih ljudi, čustvena širina zdravih in vključevanje tistih s posebnimi potrebami, ki se s svojimi preostalimi sposobnostmi lahko šolajo v običajnih šolah, so le nekateri od ciljev projekta, po katerem je šola Orehek postala prepoznavna. Leta 2000 so jim prisluhnili tudi zakonodajalci in sprejeli akte, ki omogočajo vsem otrokom s posebnimi potrebami vpis v redne osnovne šole.

Dr. Maks Tušak, **(1947-2008), redni profesor** **za klinično psihologijo**

Življenjska pot dr. Maksa Tušaka iz Zaloge pri Cerkljah, rednega profesorja za klinično psihologijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani in predsednika Strokovnega sveta RS za splošno izobraževanje, se je mnogo prezgodaj končala 27. oktobra letos. Ni bil samo odličen strokovnjak in predan pedagog, bil je predvsem toplec človek, ki je rad prisluhnil ljudem. Akademsko pot je začel leta 1977 kot asistent za klinično psihologijo na filozofski fakulteti, kjer je leta 1986 napredoval v docenta, kasneje pa v rednega profesorja. Obenem je sodeloval tudi v podiplomskih študijih na medicinski, biotehnični in pedagoški fakulteti ter fakulteti za šport v Ljubljani, kjer je ustanovil psihodiagnostični laboratorij in bil nekaj let njegov vodja. Na mednarodni univerzi v Luganu je bil tri leta nosilec predmeta psihodiagnostika, pri svojem raziskovalnem in strokovnem delu pa je sodeloval s priznanimi tujimi strokovnjaki. Dolgo je sodeloval v psihični pripravi številnih državnih reprezentanc, skoraj dve desetletji pa je delal tudi v psihološki svetovalnici za študente filozofske fakultete. Zadnja leta se je intenzivno ukvarjal s terapijo s pomočjo živali, raziskovalno in praktično pa se je ukvarjal tudi z otroki, ki so agresivni, anksiozni, hiperaktivni in imajo vedenjske ali druge oblike motenosti.

Janez Urbanec, **pobudnik civilnih iniciativ**

Radovljica je občina z verjetno največjim številom civilnih iniciativ v Sloveniji. Pri večini od njih kot pobudnika ali vsaj kot podpornika ponavadi najdemo Janeza Urbanca, arhitekta iz Begunj. Je član občinskega sveta ter ustanovitelj liste modrega sožitja E-kolo, ki je nastala prav v sožitju z Društvom za varstvo okolja Radovljica, civilno iniciativo Za prej zgrajeno in boljšo avtocesto ter Društvom gibanja proti širitvi in hrupu letališča Lesce. Letos je bil iniciator vsaj še treh novih civilnih pobud: skupaj svetnikom Avgustom Mencingerjem in Slavkom Mežkom se je podpisal pod pobudo za ustanovitev nove občine Lipniška dolina in odigral aktivno vlogo pri hitrem in odločnem odzivu domačinov ob soglasju občinskega sveta igralniški dejavnosti v nastajajočem zdraviliško turističnem kompleksu v Dvorski vasi. Pred kratkim je napovedal ustanovitev nove, že devete v občini: ta nasprotuje načinu načrtovanja poslovne cone ZN Lesce jug. Aktivni član občinskega sveta na seje sveta prihaja pripravljen in ognjevit zagovarja svoja stališča, čeprav v svojih nastopih večkrat pri tem ni konstruktiven. Na župana in občinsko upravo pogosteje kot njegovi kolegi svetniki naslavlja pobude in vprašanja in se na dogajanje okoli sebe rad odziva z dolgimi pismi bralcev gorenjskih časopisov.

Tadej Valjavec, **zgodovinski uspeh na kolesarski** **dirki po Franciji**

V 95. izvedbi največje kolesarske dirke na svetu, dirke po Franciji, je v dresu francoske ekipe Ag2r - La Mondiale zgodovinski uspeh dosegel slovenski kolesar Tadej Valjavec. Želel si je uvrstitve v deseterico, kar mu je tudi uspelo. Na cilju na Elizejskih poljanah v Parizu se je v svojem tretjem nastopu na Touru veselil desetega mesta, potem ko je bil na dopingu pozitiven eden izmed kolesarjev, ki je bil v skupnem seštevku pred njim, pa je deveti. Zmagovalec Tour de Francea je postal Španec Carlos Sastre (Team CSC). Po prihodu domov so Tadeju v Zgornji Besnici pripravili sprejem, ob katerem je s solzami v očeh povedal: "Vedel sem, da spadam v najboljšo svetovno deseterico, vendar nisem bil prepričan, da mi bo uspelo, saj se mi je doslej vedno kaj zalomilo. Če ne bi poskusil še enkrat, bi si po karieri očital. In letos se je vse poklopilo. Premagal sem vse napore, ki jih ne privoščim nikomur. Pa ne toliko v fizičnem smislu, temveč predvsem psihične napore. Ogromno truda, ur treningov je bilo vloženih v to, zato sem se trudil do konca. Na cilju na Elizejskih poljanah je bil pravi občutek, kot bi dobil krila. Stokrat hvala vsem." Sezona 2008 je bila za Tadeja Valjavca najuspešnejša doslej. Poleg uspeha na Touru je vrhunski rezultat s trinajstim mestom dosegel tudi na dirki po Italiji.

Melita Vovk, **častna občanka občine Bled**

"Človeška širina in žlahtna prvina humorja plemenitita velik del raznolikoga likovnega opusa Melite Vovk, ki prepričljivo bogati vseslovenski prostor. Melita Vovk pa je predvsem velik človek - človek, ki ima rad ljudi, ki se potrudijo, da v vsakem človeku najde nekaj dobrega in ki zna ljudi spodbuditi in iz njih spraviti na dan najboljše, kar premorejo. Širina njenega duha je zavidanja vredna, njena človeška toplina pa vsega spoštovanja," so zapisali v utemeljitvi občinske nagrade. Melita Vovk je diplomirala na akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, kjer je pri Božidarju Jakcu in Riku Debenjaku opravila tudi podiplomski študij grafike. Po diplomi je na blejski šoli tri leta poučevala likovno vzgojo, nekaj let je bila višja strokovna sodelavka za scenografijo na akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani. Večino življenja se je preživljala kot svobodna umetnica, saj ljubi svobodo, ki njeni ustvarjalnosti pušča prosto pot. Za svoje umetniške dosežke je prejela dve Levstikovim nagradam in nagrado Mlado pokolenje za ilustracijo, nagrado Sterijinega pozorja za scenografijo, dve Borštnikovim nagradam za kostumografijo in scenografijo, zlato značko in diplomno za lutke v Bugojnu ter leta 1986 Prešernovo nagrado gorenjskih občin. Glavnino njenega dela predstavljajo knjižne ilustracije, pomemben del njenega opusa pa zajemajo še karikature.

Goran Završnik, **predsednik Kulturnega društva** **Priden možic**

Kamničan Goran Završnik je s svojimi 33 leti že eden bolj uspešnih kulturnih menedžerjev pri nas. Že nekaj let vodi Kulturno društvo Priden možic, katerega člani so zaslužni za več odmevnih in dobro sprejetih kulturnih dogodkov v Kamniku. Od leta 2002 upravljajo z Domom kulture Kamnik, kamor obiskovalce privabljajo s številnimi dogodki in tudi abonmaji. Letos so ob srednjeveških dnevih že drugič organizirali tekmovanje s katapult za Vrtomirov prstan, pripravljajo projekte za oživitev Šutne, pod njihovem okriljem je bila letos organizirana Medana pred Medano, kamniške ulice vsako leto popestrijo s festivalom Ana Desetnica, njihov najodmevnejši projekt pa je gotovo Kamfest, ki so ga letos organizirali že petič. Skladno z evropsko miselnostjo in kulturno politiko, ki v ospredje postavlja medkulturni dialog in sodelovanje na različnih področjih, tudi Goran - ki je lansko leto diplomiral na mednarodni šoli European Diploma of Cultural Management v Bruslju, največjo prednost njihovega delovanja vidi v tem, da znajo povezati različne dejavnike, združiti akterje in spodbuditi različna gibanja. Kultura je njegov način življenja, in kot sam pravi, počne zelo različne stvari. Najraje ima ulično gledališče, energijo pa črpa v uspehih, ki jih zaradi poznavanja področja pri njegovem delu ne manjka.

Tomaž Završnik - Foma, legenda Pihalnega orkestra MO Kranj

O Pihalnem orkestru Mestne občine Kranj ve tako rekoč vse, saj je zadnjih pol stoletja delil njegovo usodo, vrhunce in padce, uspehe in poraze, predvsem pa se je srečeval z množico mladih glasbenikov, ki so prihajali in odhajali. Tomaž Završnik Foma ostaja. Njegov oče je igral violino in tudi Tomaž se je v glasbeni šoli začel učiti violine, a se je po nekaj letih navdušil za klarinet. Že v času študija tekstilne kemije je igral pri vseh orkestrih, ki so takrat obstajali v Kranju, pihalnem, godalnem, simfoničnem, v šestdesetih letih so imeli big band, kasneje je igral v Adria Dixieland bandu. Leta 1968 je prvič prijel za dirigentsko palico kranjskega pihalnega orkestra, štiri leta pa ga je vodil tudi konec devetdesetih let. Aprila je skupaj z orkestrom pripravil slavnostni koncert ob 70-letnici in 50-letnici delovanja v orkestru. V svojem dolgoletnem glasbenem ustvarjanju, tako igranju kot pisanju priredb za orkester, se je Završnik preizkušal v različnih žanrih, tako klasiki, kot jazzu in zabavni glasbi. Igral je v kvartetu klarinetov N.E.T.T., trenutno je klarinetist pri FS DU Naklo. Še vedno piše v strokovno revijo Tekstilec, rad hodi v planine, nabira zdravilne rastline in meša svoje čaje, veliko fotografira, slika akvarele, prebere vsaj 50 knjig na leto ... In seveda igra v kranjskem orkestru.

Terezija Zorko, dobitnica medalje za življenjsko delo v sodstvu

Radovljčanka Terezija Zorko, leta 2005 upokojena predsednica okrožnega sodišča v Kranju, je kot civilna sodnica in predsednica sodišča pokazala posebno prizadevnost za razvoj in krepitev ugleda sodstva in sodnikov samih, se spominjajo njeni nekdanji sodelavci in podrejeni. Dolgoletna predsednica okrožnega sodišča je zaslužna tudi za obsežno prenovno sodne stavbe v Kranju, ki je olajšalo delo sodnikom in sodnemu osebju ter približalo sodna opravila strankam sodišča, še pravijo. To so glavni razlogi, zaradi katerih je Zorkova ob drugem dnevu slovenskega pravosodja (4. november) kot edina gorenjska sodnica prejela medaljo za življenjsko delo na področju sodstva. Po dokončanem študiju se je oktobra 1966 kot pripravnica zaposlila v tedanji skupščini občine Radovljica, nato pa je postala svetovalka. Za sodnico je bila izvoljena junija 1971. Vse do konca leta 1978 je bila kazenska sodnica na občinskem sodišču v Radovljici, nato je delo kot kazenska in pravdna sodnica nadaljevala na radovljiški enoti temeljnega sodišča v Kranju, maja 1990 pa je postala vodja enote v Radovljici. V začetku leta 1995 je začela opravljati delo okrožne sodnice na civilnem oddelku, od novembra 1995 do oktobra 2005 pa je kranjsko okrožno sodišče tudi vodila.

Matjaž Zupan, predsednik združenja SAZAS (Združenje skladateljev, avtorjev in založnikov za zaščito avtorskih pravic Slovenije)

Matjaž Zupan se je rodil v Kranju 1969. Z glasbo se aktivno ukvarja že več kot dvajset let, ravno toliko pa je tudi član skupine California, s katero je posnel vrsto uspešnic, v večini teh je avtor glasbe, besedila in aranžmaja. Piše pa tudi skladbe za druge uspešne slovenske izvajalce. Od leta 1996 je član Združenja SAZAS, funkcijo predsednika pa je prevzel leta 2005.

Letošnje leto ga je zaznamovalo predvsem po razvpiti junijsko/juljski akciji S tišino do poštenih tarif SAZAS, ko je Obrtno-podjetniška zbornica (OZS) svojim članom, ki morajo plačevati nadomestila za uporabo avtorskih pravic, poslala poziv, naj se z odklopom vseh avdiovizualnih naprav v gostinskih in frizerskih lokalih, kozmetičnih salonih, trgovinah in drugih obrtnih obratovalnicah pridružijo akciji. K akciji pa so pristopile tudi druge organizacije, ki zastopajo vse ostale uporabnike avtorskih pravic. OZS je poudarila, da želi pošten dogovor, saj ne odobravajo samovoljnega zvišanja tarif Združenja iz leta 2007. Avgusta so se OZS in SAZAS začeli dogovarjati o uvedbi prilagojenega avstrijskega modela, usklajevanja pa naj bi se končala konec septembra.

Zlatko Kavčič in Gorazd Trček, bankirja

Dolgoletni predsednik uprave Gorenjske banke Zlatko Kavčič je odšel v pokoj, nasledil ga je dosedanji član uprave Gorazd Trček. Zlatko Kavčič je poosebljal Gorenjsko banko, v kateri je delal tri desetletja; najprej je osem let vodil radovljiško enoto, nato je bil dve leti podpredsednik in v zadnjih osemnajstih letih predsednik uprave. Odšel je z bleščečo bančno kariero, ugledna angleška institucija Finance Central Evrope je Gorenjsko banko že peto leto zapored razglasila za najboljšo slovensko banko, Zlatko Kavčiča pa za bankirja leta. Za svojega naslednika je izbral svojega najožjega sodelavca Gorazda Trčka, menjave na vrhu Gorenjske banke ni obešal na veliki zvon, temveč jo je na kratko pojasnil "vse je dogovorjeno, načrtovano". Ravnal je v skladu s svojim prepričanjem, da za bankirja ni dobro, če veliko govori. "Vse, kar ima bankir svojega, je njegova beseda in zaupanje ljudi. Vse drugo je izposojeno. Banka in denar sta preveč resni stvari, da bi se z njima ukvarjali pustolovci." Za Zlatko Kavčiča je bilo značilno, da je varnost bančnega poslovanja vedno postavljal na prvo mesto in bil pri tem resnično dosleden. Svojemu nasledniku Gorazdu Trčku je tako izročil trdno banko, kar je zlata popotnica v sedanji vse bolj zaostreni svetovni finančno gospodarski krizi, novi voditelj Gorenjske banke pa ima tako dobre temelje za svojo tržno naravnost.

Janez Rant in Karol Primožič, skrbna lastnika gozda

Na Gorenjskem sta lani priznanje za skrbnega lastnika gozda prejela Janez Rant iz Suše pri Gorenji vasi in Karol Primožič s Kupljenika.

Janez Rant gospodari na 34 hektarjev veliki hribovski kmetiji. Vsa zemljišča so v strmini. Osnovna dejavnosti na kmetiji je živinoreja, redijo 20 krav in imajo za oddajo mleka 90 tisoč litrov kvote, pomemben vir družinskega proračuna pa je tudi dohodek iz 24 hektarjev gozda. Na leto posekajo približno 150 kubičnih metrov lesa in opravijo negovalna dela na površini enega hektarja. V okviru dopolnilne dejavnosti na kmetiji se ukvarjajo tudi z gozdarskimi deli ter z zimskim vzdrževanjem cest.

Karol Primožič gospodari na kmetiji, ki obsega 33 hektarjev, od tega je 25 hektarjev gozdov. Sedem hektarjev senožeti, na katerih so zadnjič kosili 1972. leta, se je zaraslo v gozd, v katerem jim je žled predlani podrl okrog 250 kubičnih metrov drevja. Ker je bilo dela preveč, so najeli izvajalce in s tem poskrbeli za pravočasno in kakovostno pospravo polomije. Karol se kot eden večjih lastnikov gozdov in v imenu agrarne skupnosti zavzema za gradnjo ceste od Kupljenika proti Vršani, s čimer bi se jim razdalja do gozdov v eno smer skrajšala s 40 na 10 do 15 kilometrov.

Petra Šter in Aljaž Gaber, zlata maturanta

Na spomladanskem roku mature je vseh 34 možnih točk letos doseglo 38 kandidatov. Med njimi sta bila tudi dva maturanta gorenjskih srednjih šol, Petra Šter iz kranjske gimnazije in Aljaž Gaber iz škofjeloške gimnazije. Kot trdita, sta maturo opravljala zelo sproščeno, brez velikih pričakovanj. Oba sta si namreč za nadaljnji študij izbrala fakulteto, kjer sploh ni bilo omejitev pri vpisu ali pa za vpis nista potrebovala veliko točk. Kljub temu, priznavata, ju tako dober rezultat na maturi ni povsem presenetil, saj sta v to vlagala vsa štiri leta srednje šole. O sedanjem šolskem sistemu pa vseeno nimata prav dobrega mnenja. "Zdi se mi, da živimo v času takih sprememb in eksperimentov na področju srednjega šolstva, da je uspeh že to, da ti v takem času sploh kaj uspe. Mi smo bili zmedeni, profesorji so bili zmedeni ...," je razmišljala Petra, Aljaž pa jo je dopolnil: "Minister, ki je vse to odredil, pa še najbolj." Oktobra sta oba postala študenta, Petra na ekonomski fakulteti, Aljaž pa se je odločil za študij biokemije na fakulteti za biokemijo in kemijsko tehnologijo. Petra živi v Stražišču v Kranju, njen oče je nekdanji minister za notranje zadeve Andrej Šter. Aljaž pa prihaja s Trate v Škofji Loki. Petra je tudi navdušena blogerka, razen tega zase pravi, da je velik navdušenec nad filmom in glasbo. Aljaž pa se med drugim ukvarja tudi s pisanjem pesmi in nekaj jih je celo objavil na spletu.

Simona Vodopivec in Jure Franko, koproducenta muzikala *Moje pesmi moje sanje*

Največ Slovencev Simono Vodopivec Franko pozna iz nepozabnega Moped showa in Jureta Franka po njegovi srebrni veslalomski medalji na olimpijskih igrah v Sarajevu. Tokrat sta skupaj s Prešernovim gledališčem združila moči pri postavitvi znamenitega muzikala *Moje pesmi moje sanje* in dokazala, da je z željo, veliko volje in inovativnostjo, predvsem pa s srčnostjo tako velik gledališki, glasbeni in plesni projekt moč izpeljati tudi na Gorenjskem. Njuna ideja in pogum za tako zahteven projekt je možnost realizacije dobila po dogovoru o sodelovanju s Prešernovim gledališčem. Predstava je nastajala od lanske pomladi in prvih avdicij, preko vaj, ki so v Prešernovem gledališču in Linhartovi dvorani v Radovljici potekale od jeseni naprej. V okviru Delavnice Musike je Simona skrbela za pevsko pripravljenost nastopajočih, koreografski del priprav je prevzela Mojca Horvat, končno režijo pa eden najboljših režiserjev tovrstnega žanra pri nas Matjaž Pograjc. V muzikalu poleg številnih odličnih igralcev Prešernovega in nekaterih drugih slovenskih gledališč nastopajo še igralci z izkušnjami amaterskih odrov, medtem ko se otroci v večini prvič preizkušajo na odru. Celotna ekipa, večina vlog ima alternacije, pripravljene imajo celo tri otroške postave, tako šteje malodane sto ljudi. Po premieri v maju so pripravili že nekaj ponovitev pomladi in jeseni in dvorana je ponavadi polna. In z nekaj sreče bo v prihodnjih letih tudi po dvoranah po drugih mestih Slovenije tako.